

Lapilastrea

CURS 79 - 80
ESCOLES NOVES

casademont[®]

INDÚSTRIA DE LA CARN

FRIUSA

FRIGORÍFICS UNITS, S.A.

MAGATZEM FRIGORÍFIC

SALA D'ESQUARTERAMENT DE CARNS
BOVÍ - PORCÍ - OVÍ

TELS. 47 71 25 - 47 71 79
RIUDELLOTS DE LA SELVA
GIRONA

Editorial

Altra vegada els carrers del nostre poble retrobaran l'alegria, el soroll, el color..., que havien perdut. Tornarem a veure els nostres nens amb la maleta plena d'il·lusions, enfilant els carrers tot dirigint-se cap a l'escola, la "nova escola" de Bescanó.

Aquesta escola era esperada amb candeletes per tots a causa de l'estat ruïnós en que es trobaven les velles i el perill que això suposava per als infants; malgrat tot l'antic Consistori va tenir serioses dificultats per la seva aprovació. Unes aules fredes i fosques donaran pas a unes d'amples i lluminoses, però estem segurs que tots els qui hem passat per elles en guardarem un bon record.

Estrenem escoles i gaudim d'una situació escolar normal ja que Bescanó tindrà el nombre de mestres necessaris i no es quedarà cap nen al carrer, això sols ja ens omple d'alegria.

Com tots sabem l'inici del Curs Escolar 1979-80 ha estat molt problemàtic a Catalunya, sobre tot a les Comarques Barcelonines a causa de la restricció de places escolars feta pel M.E.C. quedant-se molts mestres sense feina i molts nens al carrer. A les nostres contrades no hi ha estat tant.

És justificada l'alegria dels infants el primer dia d'escola, doncs podran dir que l'estrenen, coneixeran la cara del mestre nou, veuran a tots els seus companys i tindran els llibres nous de trinca.

Pares i educadors, principalment, han de procurar que aquesta alegria no s'esfumi, car a d'estar sempre ben present a l'escola, ja que serà el motor que farà treballar a gust el nen-a. Per això l'escola ha de ser una escola viva, i continuació natural de la vida de família, de la del poble, la del medi.

El mestre és el qui ha d'enllaçar el medi amb l'escola, doncs li serà molt més fàcil al nen conèixer primer les muntanyes del poble, per passar després al coneixement de les comarques, més tard les de les resta de Catalunya i finalment les de l'Estat Espanyol.

El mestre té un paper molt important en l'educació d'un infant però aquest no treu l'importància al paper dels pares. El nen en un principi fins que no arriba la pubertat té per bo el que els pares presenten com a tal, d'aquí que la influència sigui tan gran.

Un nou curs acaba de començar. Endavant!

Lapilastro

Lapilastro

CURS 79 - 80
ESCOLES NOVES

LAPILASTRA

Revista mensual de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ:

Angelina Casadevall, Josep Boada, Josep Palou, Joan M. Viader, Dolors Vilert, Pere Magrià, Francesc Frigolé, Imma Clos, Assumpció Vivó i Joan Vivó.

HI COL.LABOREN:

Maria Rosa Santiago, Maria Àngels Vilaplana, Joan Serrat, Dolors Vilamitjana, Ernest Planagumà, Jaume Casademont, Lluís Vigué, Angel Bonet, Josep Fusas, Lluís Simon, Josep Planas, C.F. Bescanó i Pere Codina.

PORTADA: Francesc Frigolé, Imma Clos i Pere Magrià.

FOTOGRAFIES: P. Magrià.

OCTUBRE 1979. Any 1 - N.º 6

Imprimeix: Pagès - Impremta - Anglès.

Dipòsit legal: GI-315-79

SUMARI

Editorial: pàg. 3
Ajuntament: pàg. 4
Notícies i Comentaris, pàg. 5
Cròniques des del Senat: pàg. 6
Castanyes i vi novell, pàg. 6
L'entrevista: pàgs. 8 i 9
Un violí si us plau: pàg. 10
Petita crònica d'actualitat: pàg. 11
La política, les multinacionals i l'urani: pàgs. 12 i 13
Lliçons de català. El més petit de tots: pàg. 14
Nous sistemes, nous edificis: pàg. 15
Esports: pàg. 16
11 de Setembre a Bescanó: pàg. 17
Viure Natural, pàg. 18
Temps lliure: pàg. 19
Varis: pàg. 20
Bústia de LAPILASTRA: pàg. 21
Passatemps: pàg. 22
Racons de Bescanó: pàg. 23

Lapilastro no es fa responsable de les opinions dels seus col·laboradors.

L'AJUNTAMENT

Sessions.—

El passat mes d'agost, per la clàssica època de vacances, el Consistori sols va celebrar dues sessions de la Permanent (els dies 17 i 31) i el Ple es traslladà al dia 7 de setembre.

En les Permanents s'aprovaren els consabuts permisos d'obres, factures i assumptes de poca importància o sigui de mer tràmit. S'ha de remarcar que un extracte del que es tracta en les sessions de la Comissió Permanent (que no són públiques per imperatiu de la Llei) es publica habitualment al tauló d'edictes del vestíbul de la Casa de la Vila. En el Ple del dia 7 proppassat, els assumptes debatuts foren:

Guarderia. Establir una guarderia per a infants entre els 3 i els 4 anys, a càrrec dels pares dels nens i amb l'ajuda de l'Ajuntament amb caràcter provisional i mentre no es posi en marxa la que està en tràmit entre l'Ajuntament i la Delegació de l'Institut N. d'Assistència Social i que s'espera pugui ésser una realitat dintre els primers mesos de 1980.

Edifici noves Escoles. Es tracta de l'estat de les obres i dels problemes per un acabament de les mateixes, ja que molts detalls deuran córrer a càrrec del Municipi.

Tràmit. Es dona compte presa possessió nova Junta del C.E. Bescanó; s'acorda contribuir a la Festa de Vilanna; canvi serveis d'arquitecte; reunir contractistes d'obres per a tractar aspectes de les llicències; contractar serveis de l'enginyer Sr. Plana per dur a terme la inspecció de motors; deixar per a més endavant la cessió de locals de les antigues escoles, per una distribució dels mateixos de tipus global.

Precs i preguntes. El Sr. Campassol dona compte assistència a una reunió convocada per la Generalitat referent al mapa sanitari en projecte; denúncia del Delegat de Montfullà sobre residus de l'Empresa NITRIS; el Sr. Comerma dona compte de propera reunió de la Mancomunitat Ter-Brugent. Convocar reunió de les Entitats del poble, per a redactar definitivament el plec de condicions de cessió del Cinema Unió; acceptar col·laboració dels Pares d'alumnes, per el trasllat del mobiliari a les noves Escoles.

Guarderia Infantil. D'acord amb el que es tractà a la sessió del Ple el dia 17 comença a funcionar la Guarderia Infan-

til. Està instal·lada als baixos de la Casa de la Vila i està a càrrec de la Senyoreta Ventura, que ja estava com a Ajudant a l'escola maternal del curs passat. Els pares interessats poden dirigir-se a l'Ajuntament o a la mateixa encarregada per a tractar de l'ingrés dels nens amb 3 anys complets i sense arribar a 4.

Tècnics municipals. Començant la setmana del dia 14, el Srs. Arquitecte i Aparellador municipals, tenen visita tots els divendres al matí.

Visites Sr. Alcalde i Tinents d'Alcalde. El Batlle, tindrà el seu despatx obert per a rebre visites, tots els dissabtes, d'11 a 2 del matí.

Quant a les Tinències d'Alcaldia, rebran visites a la Casa de la Vila, amb el següent horari:

Dilluns, de 9 1/2 a 10 1/2 (Agregats i Sanitat). Sr. Masferrer. Sr. Frigolé.

Dimecres, d'11 a 12 (Enllumenat, cementiri i escombraries) Sr. Frigolé.

Dijous d'1 a 2 (Cultura i Governació), Sr. Comerma.

Divendres, d'1 a 2 (Urbanisme) Sr. Serra.

Conserge Escolar. El passat dia 13 acabà el plaç per a presentació de propostes en el concurs convocat per a cubrir la plaça de conserge de les Escoles "S. Sobrequés". El dia 14 s'obriren les propostes, havent-hi set aspirants. Per la propera permanent, del dia 21, està assenyalada la resolució del concurs nomenant-se la persona que correrà a càrrec de l'esmentat servei de consergeria i neteja dels edificis de les noves escoles.

NOTÍCIA D'ÚLTIMA HORA: Aquest Concurs ha estat adjudicat a l'equip format per: Joaquim Tarrenchs, Lluís Tarrenchs i Carme Malagelada.

garage internacional
ROBERT VIDAL HORTA

SERVEI COMPLET DE REPARACIÓ
DE L'AUTOMÒBIL

MECÀNICA - PLANXISTERIA - PINTURA
ELECTRICITAT NEUMÀTICS - TAPISSERIA
GRUA REMOLC

Ctra. Girona - Anglès. Afores Salt
(a 300 mts. pont Autopista)
Teléf. 20 99 08 (2 línies).

SALT - GIRONA

NOTÍCIES I COMENTARIS

CRÒNICA DE "JOIA NOSTRA"

Els últims esdeveniments que portaren a terme els dansaires de la colla "JOIA NOSTRA", fóren els següents:

— El dia 26 d'agost varen ballar a LLORET de MAR. Aquí com que hi havia premis pel galop, per la sardana de lluïment i per la sardana de germanor, la colla "JOIA NOSTRA", obtingué -per cert ben merescudes- dues magnífiques copes, un pastís gelat i el corresponent premi en metàl·lic.

— El dia 2 de setembre ballaren a TOS-SA, on també guanyaren el primer premi, aconseguint un important premi en metàl·lic.

— Seguidament, el dia 8, prengueren part en una exhibició de colles a CADAQUÉS, en la qual cada colla que es presentà li donaren una placa i tres mil pessetes.

A l'endemà, partírem cap a SANT ADRIÀ del BESÓS. Aquest dia la colla "JOIA NOSTRA" tenia que descansar obligadament. Però com que al matí es feia el V Concurs de Sardanes Reverses "individual", alguns de la colla hi van participar. Dintre la categoria "INFANTIL", eren 25 participants. Arribà el moment de donar els premis i en JORDI MALAGELADA aconseguí el tercer premi amb 25 punts; per tant li entregaren una valuosa copa.

A les cinc de la tarda, assistírem al XXIII Concurs de Colles Sardanistes de SANT ADRIÀ. Aquest concurs era molt important, ja que ballaren les colles del BÀSIC D'HONOR i ZONAL B, BÀSIC INFANTIL i JUVENIL i COLLES LLIURES. La colla "JOIA NOSTRA" -com he dit abans- no podia ballar, doncs tenia que fer de Jurat.

Finalment, cal dir, que la colla "JOIA NOSTRA", va rebre una important salutació molt personal del Secretari General de C.D.C. JORDI PUJOL, doncs també es trobava allà, veient el Concurs.

En definitiva, passàrem un dia molt divertit i profitós.

Finalment faig constar la total legalització de la colla sardanista "JOIA NOSTRA"
"DOLORS"

ROBATORI ALS NOUS COL.LEGIS

La nit del passat dissabte, 15 de Setembre, van entrar lladres en els nous col·legis. Es van emportar 360 litres d'oli, 75 kilos d'arròs, una caixa de Nescafé, una batidora i 16 tovalloles. El valor de tot aquest material puja a 58.700 ptes.

El dia 13 de Setembre es va fer l'entrega oficial dels nous col·legis "Santiago Sobrequés" pel Delegat del Ministeri d'Educació i Ciència (M.E.C.), Sr. Calsina. L'acompanyaven l'arquitecte de la unitat tècnica del M.E.C., Sr. Gener; els equips d'Intervenció i Tècnics del Ministeri d'Hisenda i l'equip tècnic i Director General per a Catalunya de "l'Asturiana", l'empresa constructora.

El Batlle, Sr. Llorenç Carreras, la Comissió de Cultura l'Ajuntament, formada pels Srs. M. Comerma, I. Clos, J. Ruiz i M. Soley, i la Directora dels col·legis Sra. Carme Cuadrado, varen estar presents a l'acte de possessió.

Contra el que oficialment estava previst, que el començament de les classes seria el 17 de Setembre, a Bescanó per causes que no són les que arreu de Catalunya preocupen, no es va poder començar, per deficiències de construcció dels nous col·legis.

Serà descurt, negligència o excés de confiança per part dels responsables no haber previst amb anterioritat les anomalies trobades?

El nostre Ajuntament ha estrenat bandera al balcó.

És la del poble, i sobre tela verda s'ha brodat a mà l'escut que ens correspon. Veritablement hi feia goig així engalanada la Casa Consistorial en aquestes festes de l'onze de Setembre. Felicitem també a la Roser de "Can Nic" per la seva obra.

Miraculosament la nit del 10 a l'11 de Setembre aparegué a LA PILASTRA, una mena d'altar amb senyeres catalanes, on es tornava a reclamar la reparació de la Carretera de la Vergonya, o sigui, la N-141. Ens atrevírem a dir que les faltes ortogràfiques hi són fetes pensant-les molt bé. Llàstima que el Sr. Tarradellas no hi passés per aquí, ja que al menys se n'hauria assabentat i encara millor si algun cotxe oficial hi hagués tingut un "reventón".

Actualment s'està tramitant un nou contracte entre l'Ajuntament i l'Associació Alba Bescanonina, que fa referència al govern dels locals del Cinema Unió.

Bescanó espera que aquest contracte es faci a concència, coherent, concret i apolític. Sobre tot això: A P O L Í T I C.

Es rumoreja que està a prop la sortida del Butlletí que editarà el nostre Ajuntament. Aviat, doncs, es veurà satisfeta la curiositat dels bescanonins de poder veure com serà aquest butlletí.

Molt lloable l'idea d'omplir de flors alguns indrets del poble per part de l'Ajuntament.

Collida de pomes. Com cada any en aquest temps, s'inicia a bescanó la collida de pomes. Fileres de personal anant i vinguent dels masos on el cultiu de la poma és primordial. Des d'aquí desitgem que la collida sigui molt profitosa.

CAL ENFORTIR LA DEMOCRÀCIA

Fa uns dies vaig trobar pel carrer un amic i em preguntà: "Què et sembla, s'endegarà tota aquesta situació conflictiva del país?" —"Crec que no, al menys per aral", li responguí. —"Així vols dir que tot foterà un pet com una aglà?". —"No, home, no, això tampoc!". —"Així qué és el que passarà?". —"Res, no crec que passi res, fora del que va passant cada dia". L'amic se n'anà dient: "Massa democràcia, abans tot això no passava".

Aquesta conversa, certa, es repeteix malauradament igual o semblant, molt sovint. La gent està inquieta, insegura, desconfiada. No s'estava acostumat a aquest tipus de vida, certament inquietant, certament voltada d'inseguretat. Són molts anys de no passar res fora de la normalitat programada i dirigida des de dalt, amb una informació dels fets també dirigida i si calia deformada.

El nostre país ha sofert un canvi trascendental en menys de tres anys. Hem passat d'un règim autocràtic a un sistema democràtic sense trenca-disses estrepitoses. Precisament per haver-se fet sense traumes, el canvi ha sobtat a la gent en arribar els efectes de la nova situació.

Hi ha qui malintencionadament pretén carregar a la democràcia la culpa de moltes coses que no van bé. Això no és just. Assolir les llibertats que dóna un estat de dret no és fàcil. Hi ha molta gent que no entén que la llibertat de un acaba on comença la del nostre veí, la del nostre pròxim. La incomprensió d'aquest principi bàsic fa que moltes coses no vagin com tots voldríem.

No hem d'ésser catastrofistes, però tampoc creure que tot funcionarà bé en poc temps. No voldria decebre a ningú, però jo crec que el procés democràtic no començarà a donar els seus fruits fins d'ací a deu anys, com a mínim. La democràcia no és una ciència que s'aprén en un llibre; és una actitud de comportament que només s'aprén amb la pràctica de cada dia, amb temps. Els homes i dones de l'actual generació hem d'ésser conscients que seran els nostres fills o néts els qui gaudiran dels fruits de les llibertats que l'actual

sistema garanteix. Nosaltres viurem el pitjor canvi, que és la transició. Però això ens ha de mantenir esperançats i tots posar-hi molt d'esforç perquè les coses es vagin endegant.

Aquest esforç ha de servir per aguantar aquests anys primers del canvi i soportar les coses que avui no ens agraden o no van prou bé i mentrestant aprendrem a comportar-nos dintre les noves característiques de vida, caminant cap a un demà millor.

El canvi ens ha agafat en el pitjor moment. El món està sofrint una crisi econòmica molt profunda, que el nostre país també pateix, agreujada aquí per no haver prés mesures a temps.

La crisi ens ha arribat en el moment que tenim en el nostre país la productivitat més baixa del món occidental. Ens ha arribat quan estremen llibertats sindicals, que en la inmaduresa de les organitzacions obres i patronals no saben pactar, desconfiant mútuament i enfrontant-se en un diàleg de sords sense pensar que mentrestant l'economia de les empreses i del país s'enfonsa estrepitosament.

La crisi ens ha arribat amb un Govern feble, sortit d'unes eleccions que donaren una majoria molt migrada a l'U.C.D., que malgrat haver guanyat, no ha estat capaç de governar amb fermesa, amb mesures adients per endegar els principals problemes que més ens afecten i principalment en tot el que fa referència a l'economia.

I per si tot això fos poc, el terrorisme, principalment en el País Basc, provoca un clima de violència i un estat que fa pensar i dir a molts que això no pot durar. Ningú s'atura a pensar que en els Estats Units d'Amèrica, un dels països més rics i amb més llibertats hi ha un índex de criminalitat molt superior al d'Espanya. Cert que això no ha d'ésser un consol, però sí és una realitat que cal tenir en compte.

També es con mou la seguretat ciutadana, amb robatoris, atracaments, violències, que és un altre motiu de malestar. La mateixa crisi econòmica provoca molt atur juvenil,

que en les grans ciutats porta a molts joves sense feina per un camí de vagància, violència i delictes, que si treballessin potser molts d'ells mai haurien escollit, ni tan sols conegut.

En quant a la crisi econòmica crec que encara no hem tocat fons. Agreujarà més i tots hem d'estar preparats per fer-li front. El món està abocat a una manca d'energia, el que vol dir que s'empobrirà. A Espanya, que no és un país ric, la sentirem encara més profundament. Durant molts anys s'ens ha predicat un consumisme sense límits, que ha viciat a tothom a malgastar i a no estalviar. I aquest error l'hauré de pagar. El començem a pagar ja.

No és just ni cert dir que de tot això en té la culpa la naixent democràcia.

Però si és cert que pel fet d'ésser naixent, tots som aprenents del nou sistema i es cometem errors que ens hem d'esforçar en corregir i evitar que es produeixin. Principalment, i per donar exemple, aquest esforç ha de ser molt intens en els que sobre les seves espatlles portem la feixuga responsabilitat d'un càrrec públic que ha vingut dels vots del poble. No fa pas cap bé per l'enfortiment de la democràcia, la desavinença a l'Ajuntament de Madrid, l'escàndol de l'Alcalde de València, la crisi de l'Ajuntament de Figueres, la campanya malintencionada i anònima contra l'Alcalde de Cassà, o sense anar tan lluny l'embestida de l'Ajuntament de Besanó contra "LAPILASTRA".

Tot això és fruit de la falta de pràctica, de l'aprenentatge. Cal redoblar l'esforç i l'enginy, acompanyats d'una bona dosi de seny i humilitat per donar la imatge que necessita l'afermament de la nostre jove democràcia.

Una democràcia és forta si els homes i dones, tots junts, volen enfortir-la. I per això cal paciència, esforç, sacrifici i saber entendre que coses que avui no van prou bé, s'aniran arreglant poc a poc i així anirem caminant cap a un benestar comú dintre un estat de dret que garanteix les llibertats de tots.

JAUME CASADEMONT I PERAFITA
Senador per Girona

CASTANYES I VI NOVELL

Hem estrenat tardor. Diferents tonalitats de groc van prenent estada en el nostre paisatge. La temperatura es torna manyagoia i le boires esborren el contorn de les muntanyes. És temps de plenitud, de serenor. Temps de collites. A les matinades és ben rebuda una flassada al llit. Es va quedant enrera la xardor de l'estiu. Sembla que tot convidi a reflexionar, a buscar companyia, a estimar...

Les Fires ja estan a la cantonada; hem passat Sant Miquel i la diada de la Mercè i els crisantems prometen estar florits per la Diada dels Difunts.

És temps de nostàlgia; jo almenys, la sento molt.

Comprenc molt bé que, per les persones que estan acostumades a tenir tot l'any taronges a taula o pebrots vermells o pèsols o pomes, i que a l'hivern tenen un bon abrigall i una bona calefacció i a l'estiu vestits vaporosos, això importa poc. Estiu, hivern o primavera? ...i què!

Passa que, quan la rosada de Sant Joan matava el blat i posàvem més atenció a aquestes coses. Estàvem més exposats al canvis de temperatura, més influenciats per les celebracions i la taula també era un exponent de l'estació que vivíem.

Això feia que les primeres faves, la primera tomata, el primer bitxo, les primeres montgetes tendres fossin esperades amb gran desig, perquè suposaven l'acabament del broquil, de les mongetes seques i de les patates amb pell de l'hivern.

La tardor suposava que ja estaven recollides les patates, el blat, les cebes, les mongetes. Si la collita havia estat bona donava confiança de cara a l'hivern. Les últimes eren la del vi i el moresc.

Feiem un vinot petit, de poca graduació, però d'un gustet i un "picadillo" deliciós que amb les castanyes i lligava de meravella. Endemés tenia l'avantatge que podies acostar-t'hi amb l'ensat sense por de que et quedés el nas vermell.

El moresc el natejàvem al terrat, de dies quan s'aixecava aquell xim-xim de llent persistent o a les vesprades. Era una feina entretinguda que convidava a xerrar, a explicar coses, a recordar i sobretot a contar rondalles.

L'avi, el cisteller, no era gaire amic de contar rondalles. Solia romandre ensimismat amb els seus pensaments. Només alguna vegada em preguntava: Et recordes d'aquella gent que vivien a tal casa?. No, no me'n recordo. Quant anys tens?. Deu. És clar, no te'n pots pas recordar, ets massa petit. Però què voleu dir? No res, per res...i tornava a ensimismar-se amb els seus pensaments. Altres vegades m'explicava d'un home que a la nit vinguent d'Estanyol cap a Bescanó va trobar els llops i per escapar-se d'ells va haver d'enfilarse a un suro i romandre-hi tota la nit, fins a la matinada que va poder fugir. Altres vegades d'un que va trobar els lladres i el varen amenaçar de mort si xerrava. A mi em volava la imaginació.

Solia també cantar alguna cançó del seu temps: La Pubilla, El Pi Novell, El Pardal... la son em vencia, només em mantenia despert aquella oloreta de castanyes torrades que s'escapava de la xemeneia i pels badius entrava al terrat. Era tot una promesa aquella olor tan representativa de l'estació en que estàvem, com ho era la flaire de les pomes del ciri o de cor de clavell.

No pot ser que siguin tonteries, coses que no interessin a ningú, però a mi em plau recordar-les. I és que encara sembla que senti en aquest dies emboirats i quietos aquella olor de pomes, de castanyes, de vi novell, de crisantems al fossar, el soroll de les panotxes i de la pluja damunt la teulada i el raig de les canals i sobre tot l'adustesa i el posat ensimismat de l'avi, que llavors no comprenia. Estava desgranant el rosari dels seus records...

Si, aquest dies de tardor semblen fets expressament per recordar, per meditar, per estimar...

La Srta. Tula, que era l'encarregada en aquell temps d'ajudar a venir al món a la mainada i que d'això hi entenia molt, quan a l'estiu passava pel safareig les dones solien dir-li: Sra. Tula, la veiem molt sovint per aquí a Bescanó. Ella rient, els hi contestava: Ja és sabut, quan la tardor és plujosa, a l'estiu la mainada a pagés. La riulla es feia general...

La Sra. Tula feia coincidir el creixement demogràfic de Bescanó amb les plujes tardorals, però no faltaven males llengües que deien que bona part de la culpa era de les castanyes i del vi novell...

JOSEP PALOU

JOSEP VILAPLANA

VENDA I REPARACIÓ D'ELECTRODOMÈSTICS

CARRER MAJOR 58-60
TELÈF. 44 00 82
BESCANÓ

L'ENTREVISTA

PER: PERE MAGRÀ I POU

Amb motiu de la inauguració dels nous i flamants col·legis de Bescanó, he cregut oportú portar a L'ENTREVISTA una de les mestres que en ells exerciran la seva tasca. Per descomptat, no m'ha costat gaire escollir-la, tota vegada que el que el poble deu a la SRTA. ANITA CABANÉ, no ho podem ni mencionar.

Ella fa molts anys que està entre nosaltres. Tal i com veureu en el transcurs de L'ENTREVISTA, les seves primeres alumnes són ja mares i àvies; és a dir, tenen ja els seus "néts" amb la mateixa mestra que elles hi varen aprendre i educar-se. I per no ser menys, jo mateix també alguna vegada per enfermetat del nostre mestre, havia après d'ella. Fins i tot rebent algun bolet per haver-la fet enfadar.

Per tot això, faig poca presentació a la SRTA. ANITA, ja que no sé què puc dir que no ho sàpiga tothom i més que jo. És una de les entrevistades que he fet més llargues i que m'han agradat més. Llexiu-la, ben segur que us vindran molts records, sens dubte bons:

— Faci'm, senyoreta Anita, un resum del que ha estat fins ara la seva vida...

— Sóc filla de Mataró, de pares bons i humils. Erem cinc germans, tres nois i dues noies. De quan vaig néixer no m'en recordo, però sé que el meu pare, quan sabé que era nena va dir que havia de ser Mestra, i sortosament va poder veure acomplert el seu gust. Vaig anar a l'escola a Mataró, i vaig ingressar i fer la carrera a Barcelona. Pràcticament era una filla única amb tots els defectes dels fills únics, degut a la gran diferència d'edat amb els meus germans. Ja has conegut a la meva estimada Maria que més aviat semblava la meva mare.

— I un cop acabada la carrera, on va anar en primer lloc?

— Varen donar-me una interinitat a Terrassa, que tan sols hi vaig estar dos mesos i després em varen donar la plaça

que em corresponia per oposicions, que era un poblet a Sta. Maria de Corcó que se'n diu Sant Martí Sescorts, i per cert d'allà n'era Alcalde l'amo de la casa on visc jo ara a Bescanó, és a dir, el Sr. SAMBOLA. Aquest era un gran senyor del qual en guardo molt bon record. En aquell poble sols hi vaig estar un any.

— I com va ser que arribés definitivament a Bescanó?

— A l'estiu, per guanyar quelcom més, anava a una Colònia Escolar a Hostalric, i allà vaig conèixer un senyor que em va dir que tant belluguet i trempada com era, havia d'anar a exercir a la província de Girona, doncs de continuar a Barcelona no seria mai res. Vaig creure-me'l i vaig arribar a Girona i em tocà el poble de Cruïlles. Quan vaig veure'l vaig pensar que allà no m'hi estaria ni vuit dies, però vaig estar-hi deu anys! I que consti, que em vaig marxar plorant; però allà no m'hi guanyava la vida. Un bon dia vaig trobar un pagès que em va dir: -Vostè hauria d'anar a Bescanó que allà és de regadiu. El vaig creure sense saber on anava, i gràcies a Déu ho vaig ensopegar. Fa 34 anys que són aquí, i vols més prova?

— Quines varen ser les primeres alumnes que vostè va tenir a Bescanó...?

— Les primeres alumnes que recordo... L'Angelina Sabench, la Ferrer Crous, la Pepita Sala (La Perruquera), etc., i ja ara a l'escola tinc molts "néts" de les primeres alumnes meves; i si parlem de Cruïlles, ja tinc "besnéts". Tenia llavors 22 criatures a classe.

— Així n'està contenta d'haver elegit aquesta professió...?

— Ja t'he dit el que va dir el meu pare al néixer. Jo em penso que era profeta, ja que la va endevinar. El Magisteri és una cosa que ha omplert la meua vida. Abans era ser Mestre, ara som professors d'E.G.B.; m'omplenava més la vida que ara, puix aquest any tinc uns alumnes i l'any que vé uns altres, i amb prou feines ens coneixem. La relació que jo recordo amb moltes de les meves primeres alumnes, com són l'Angelina Casadevall, la Carme Soler, la Teresa Rovirola...d'aquestes que varen venir una colla d'anys amb mí, i que jo les formava tan bé com sabia, encara és excel·lent. N'estic molt contenta d'haver elegit aquesta professió, i tantes vegades naixés, tornaria a triar la mateixa; a pesar de que n'he passades de totes... pensa que si parlés de l'economia, que no vull parlar-ne, tant sols t'he de dir que en aquesta escala estàvem cansats de deixar-nos un duro l'un a l'altre per acabar el mes.

— I contenta dels bescanonins, n'està amb tota sinceritat?

— Si, mira, la prova està que fa 34 anys que hi estic. Tinc punts per anar a Madrid, a Barcelona o allà on vulgui, i no me n'he mogut. Aquí ho he trobat ideal, és un poble molt a la vora de la ciutat i que ciutadeja una mica, ja que en un poble massa poble, potser no m'hi trobaria bé. Però aquí hi ha molts elements per fer agradable l'estada.

— Ara quants són en total els mestres aquí, ja que quan jo hi anava recordo que tan sols eren quatre?

— Ara som deu. Vuit a la bàsica i dos a pàrvuls.

— Li sap greu de no ser la Directora del col·legi de Bescanó?

— Això sí que no! Ni em reconec aptituds ni en tinc cap ganes. Reconec que això ho han de fer les persones joves. A més, hem trobat una Directora que reuneix totes les condicions que es poden desitjar, i que consti que no és respallar-la, només és dir la veritat. Té ella condicions innates, i és una persona que dirigeix estupendament bé. Es va mirar qui reunia més condicions per ser-ho i ella, realment, les té totes.

— Què opina de la llei actual d'E.G.B.?

— La llei aquesta d'E.G.B. els mateixos autors fan com jo amb moltes coses: tal com surt i després ja es va arreglant. S'ha de modificar quelcom. Molts d'aquests embolics que passen ara amb els mestres s'arregliarien si no fós la MANCA DE DINERS.

— Els pares dels nens de Bescanó, vostè creu que es preocupen de l'educació dels seus fills?

— Jo crec que fins allà on poden o saben, sí. Direm que un per un, no; però penso que el que tenen és una gran confiança en nosaltres. És clar que molts d'ells ni els coneixen, però torno a repetir que és degut a la gran confiança que ens tenen. Ara mateix no tots els pobles tenen la sort de Bescanó. Hem tingut, i tenim, un bon planter de personal digne i responsable. Jo no en treuria cap.

— Col·laboren els pares dels alumnes amb l'escola, i en quins aspectes?

— Sí que col·laboren, sí. Hi ha una "Associació de Pares d'Alumnes" que

per cert per tot arreu porten embolics, i són el "coco" de les escoles, doncs pensa que a Bescanó no hem tingut mai res a dir-ne. Ja hi ha hagut tres Juntes i si l'una era bona, l'altra també. Moltes vegades per demanar una cosa, només l'hem hagut d'apuntar, i sempre se'ns ha concedit. Ara potser sembla que jo vull donar "coba" a la gent, però dic la veritat.

— És veritat que avui dia, els nens són més difícils d'ensenyar i educar?

— Ah, no!, no t'ho creguis pas!. Els nens sempre són iguals, ara són una mica més esverats perquè el gran enemic de les criatures, encara que no ho sapiguem molts pares, és la Televisió; ens els té ben capgirats i a més hi ha un excés d'activitats extra-escolars, com per exemple el futbol, i d'altres. Que consti, que les activitats extra-escolars estan bé, però durant el curs, un excés d'aquestes activitats, eviten que la mainada es centri en les coses de l'escola.

— Què opina de l'ensenyança del català a les escoles?

— Per descomptat que s'hauria d'ensenyar EN CATALÀ. Jo opino que no s'ha d'ensenyar el català com aquell que ensenyava el francès, una estoneta cada dia; tot ho hauríem d'ensenyar en català, respectant, és clar, els que són castellans i no s'han integrat encara, però en ténim pocs. És necessari també ensenyar el castellà, ja que és una llengua de cultura molt bonica i és l'oficial a l'Estat Espanyol; però tot jo ho faria en català, ja ho comprens.

— I a Bescanó, vostè creu que el professorat està capacitat per ensenyar en català?

— A Bescanó aviat n'estarem perquè tots hem fet curssets o els estem acabant. Jo mateixa el sé des de petita degut a que sóc de la generació del Patufet i ja vaig començar a llegir i escriure des de la primera edat en català. Aconsellaria que tothom hi llegís cada dia quelcom, per exemple el diari AVUI o el PUNT DIARI; així es solucionaria molt aquest aspecte i faríem PAÍS al mateix temps.

— Considera millor l'ensenyament d'ara, o el d'abans?

— Mira, segons en quins aspectes és millor el d'ara, o sigui, que avui es donen més "coneixements", però en educació, el d'abans. Les criatures abans les educàvem millors, les formàvem, no sols religiosament, sinó humanament; els feiem estimar i sentir i ajudar-se..., ara, desgraciadament, no podem gairebé fer res de tot això. Hem d'ensenyar tantes coses i tenim uns programes tant atapaïts que no podem ni respirar. Abans sabien molt més llegir i escriure i comptar, que és la base de la cultura. Les proves estan que, per exemple et diré que

la NATÀLIA, LA GARRIGA, L'ANGELINA CASADEVALL, L'ENRIQUETA PALOU, etc., són unes noies que corre'ls-hi al darrera de ben instruídes i que poden anar per tot arreu.

— Creu que la joventut d'ara és responsable?

— Noi, això no és pot dir mai en general. Hi ha una gran part de joventut responsabilitíssima. Hi ha qui té una carrera o dues, i hi ha qui no en té cap hi és com cal; però hi ha una part que ja ho sabem tots que no. Jo mai faig responsables ni els infants ni els joves, sempre dono la culpa als grans que no es cuiden prou d'estimar-los molt i bé, i donar-los bon exemple.

— Que pensa de l'ensenyament de la religió catòlica a l'escola?

— La religió a l'escola, la catòlica o la que sigui. Jo crec que tot allò que s'ha sembrat de petit, un moment o altre fructifica, i que si deixem que les

criatures elegeixin religió quan siguin grans si no en coneixen cap, no sé pas quina elegiran. Jo sé que la Generalitat ens posarà l'escola laica, això no se'n ha de dubtar ja que ho han dit sempre. Inclús vaig sentir la Marta Mata en una conferència, que deia que els que SOM CRISTIANS, precisament perquè ho som, hem de voler l'escola laica, perquè això farà responsabilitzar les famílies i les parròquies. De manera que a mi em sembla que sí s'haurà d'ensenyar, però també en podríem prescindir quan els pares i la Comunitat Eclesial ho suplèixin.

— Quants anys li queden ara per jubilar-se?

— Mira, en tinc 66. Voluntàriament als 65 m'hauria pogut jubilar, però sense tots els drets econòmics; i després d'haver treballat tant, tenir de perdre unes quantes mils pessetes al mes, ah no! Ja que encara tiro...Estic esperant la sortida de l'Estatut de Funcionaris que creiem ens retallaran l'edat de jubilació, doncs és excessiva tant per la mainada com pel mestre. Quina criatura aguanta al mestre de 70 anys? Jo quan me n'adoni que no tinc facultats per ensenyar o quan algú m'ho digui, canviaré de grau o plegaré.

— Li sabrà greu haver-se de jubilar, i llavors pensa, diuen, abandonar el poble?

— No em sabrà greu haver-me de jubilar, puix que porto molts anys treballant i ja en tinc prou. Llavors em vull dedicar al meu "hobby" de llegir, o donar algun passeig, que ara no ho puc fer mai. Serà un moment que ho sentiré, però, després... ho estic esperant. En quant a abandonar el poble, és cert, ho pensava així, però últimament he trobat en el poble tant d'afecte i tantes persones que m'han demanat que no marxi, que he canviat d'opinió, i tan sols els vaig demanar si m'ajudarien en qualsevol necessitat que pogués tenir. Jo a Bescanó, si hi trobo una mica d'afecte i ajuda m'hi quedo perquè hi estic arrelada.

— Que creu que hi fa falta o hi sobra als nous col·legis?

— No sabria contestar-te perquè encara no els hem estrenat, però s'hi estarà tan bé!... que jo m'he reinxolat d'anar-hi aquests matins. Llástima no haver-los pogut estrenar abans. En treballar-hi trovarem potser que hi falta quelcom, però cal dir que tenim un Ajuntament que no els hi ha planyut res a aquestes escoles. S'hi ha gastat moltes pessetes i hores, tant aquest últim Consistori com el dels Srs. Tarrenchs, Santiago i companyia, i s'ha de reconèixer.

— Agraït, Srta. Anita. I per molts anys entre nosaltres.

— Mercès, Pere. Déu t'escolti.

UN VIOLÍ, SI US PLAU

El dia 8 de setembre va arribar a les meves mans LAPILASTRA. Quan vaig donar el primer cop d'ull a la "Bústia" em va sorprendre la proposta i l'aprovació per part de l'Ajuntament d'editar un butlletí propi d'informacions. Vaig pensar... "Vaja, és ben bé que "l'agost els pastura i el setembre els madura". LAPILASTRA és un gra que els fa picor i, de cop, a reventar-lo a la valenta".

Sé que "de menjar poc, parlar poc i llevar-se de matí, mai ningú no se'n ha hagut de penedir" però...que carai, hi he de posar el nas per la part que em toca com a col.laborador de la revista i perquè m'agraden les coses clares i la xocolata espessa. Pel que lleigeixo i pel que entenc, aquest mensual no és del tot grat a una part de l'Ajuntament, però, qué hi farem?, crec que s'ha d'estar a les verdes i a les madures, i, molt més encara, si s'ocupa un càrrec públic que s'ha buscat amb compromisos electorals i amb tant d'interés i, ja se sap, "qui no vulgui pols, que no vagi a l'era". Arrivar a dir que la revista és causa de desunió del poble, és massa, i és com si diguéssim que "la llet de burra a la nit, al malalt estava el pit".

LAPILASTRA, ja en sortir des del número 0, va distingir molt bé entre l'equip de redacció i els col.laboradors i va fer constar que no es feia responsable de les opinions que publicava dels col.laboradors. Es va comprometre a jugar net, i justament això va ser el que em va

engrescar a escriure-hi, i tot perquè sóc prou gran i em crec prou lliure i responsable de manifestar el que penso sense amagar-me sota el nom d'una revista, podent signar els meus articles. Mai no havia pogut dir clar i català el que pensava. No vollem democràcia? Doncs, recarail, aprofitem-la! que dir cadascú la seva amb bona voluntat i crítica constructiva, encara que cogui a algú, és en bé de la comunitat i tots veiem que hi ha molta feina a fer.

Dir que LAPILASTRA és causa de desunió del poble és pensar que el que és bo per al fetge, és dolent per a la melsa; i em sembla que la revista no és dolenta ni ha de fer por a ningú. És no adonar-se que la joventut comença a entrar en política i més aviat ens hem d'enorgullir que una colla de jovent, que s'interessa per la cultura i es veu capaç, ens ofereixi al poble una revista com aquesta, que no es solidaritza amb ningú i admet els comentaris que els hi presenten sense discriminació de cap mena. D'això jo en dic política de la bona.

No crec de cap manera que el mirar pels partits polítics, que és el que fins ara ha prevalgut, sigui el que el poble necessita, perquè les eleccions ja han passat i ara és l'hora de complir les promeses que varen fer tant els uns com els altres, en bé de la comunitat i defensant els interessos de tots sense mirar punyetes i punyetes, que "per un clau es perd la ferradura, per una ferradura un cavall i per un cavall un cavaller", que en aquest cas podria ser el bé del poble.

He demanat al començament UN VIOLÍ, SI US PLAU, perquè aquest almenys no s'ha fet servir mai en un camp de batalla, com la corneta, i té un so suau i harmoniós.

Dir que LAPILASTRA desuneix el poble i voler presentar un butlletí és un toc de corneta per fer-li front i no serà pitjor el remei que la malaltia? Pensem que el mal vé volant i se'n va a peu coix.

Si amb aquestes decisions el que es preté és parar els peus i enfonsar la revista, que molts pobles ja voldrien per a ells, hauré de dir que això té taca de cremat, com de rovell... en una paraula: estem OXIDATS, que no podem marxar com un poble unit, que tard o d'hora tornarem a les baralles que veiem nosaltres quan érem petits i que varen acabar en una guerra i després menjant pa de blat de moro.

No pretenc donar lliçons, "com el fill d'en Sans que volia ensenyar al seu pare a tenir infants", però sí recordar que la democràcia és llibertat i arriba fins on no es fereix la llibertat dels altres i que els capdavanters, els que porten la democràcia, han d'anar al davant en tenir respecte i consideració per les opinions de tothom. No podem tirar endavant sense ordre ni concert. Tots hem après de sumar: es posen les unitats sota les unitats, les desenes sota les desenes... i només així dona resultats positius; però si es trastoca l'ordre, el resultat serà negatiu. Si Ajuntament vol dir ajuntar, que pensi el nostre que el vàrem elegir perquè ajunti el poble i no que el desuneixi encara més, que analitzi els punts, el com i el perquè LAPILASTRA desuneix i els exposi i com a col.laborador tinc confiança que l'equip de redacció ja sap que, si cal, de savis és el rectificar.

ERNEST PLANAGUMÀ GARRIGA

PETITA CRÒNICA D'ACTUALITAT

LOCAL.— La vida municipal al nostre poble segueix i el nou Consistori bescononí treballa pel bé de la comunitat. Hi ha moltes qüestions pendents, problemes difícils de resoldre que requereixen un estudi i una dedicació total. Alguns temes es debateixen i es vota per donar-hi la solució adient d'acord amb el resultat majoritari. Seria desitjable que no s'hagués de recórrer a les votacions, perquè voldria dir que els acords es prendrien per unanimitat, sense fer prevaler les opinions d'uns sobre les dels altres; és difícil, ja ho sabem, però shauria d'intentar i així anar llimant les diferències que puguin haver-hi entre els membres de l'Ajuntament, diferències que no s'haurien de reflexar al poble, tota vegada que és el poble qui va portar a la Casa de la Vila als actuals regidors perquè els representessin i treballessin en bé de tots. En bona harmonia i voluntat de servei es poden fer moltes coses; amb opinions irreductibles i tirant cadascú pel seu costat, l'única cosa que aconseguirem serà dividir el poble en detriment d'una sana convivència. Deixem de banda els rancors i treballem units pel bé comú!

COMARCAL.— A la secció "Pont de Pedra" del diari "El Correo Catalán" de fa uns quants dies, l'admirat periodista Pere Madrenys es fa una pregunta i unes consideracions que voldria aclarir, si més no per poder assabentar-lo de la qüestió, tot demanant-li que procuri no crear confusionismes als seus lectors. La pregunta que fa és la següent: "On és l'alcalde de Forallac?" A continuació, en el cos de la petita crònica, fa unes consideracions molt personals pel que respecta al nom en qüestió i el seu significat. És ben cert que el nom de Forallac compren tres poblacions del Baix Empordà que un bon dia van deci-

dir unificar llurs esforços municipals, creant una Agrupació dels tres municipis, que són Fonteta, Peratallada i Vullpells i varen tenir la dissortada idea de batejar aquesta agrupació amb un nom format per la primera, la segona i la tercera síl·laba dels pobles esmentats.

Però, senyor Pere Madrenys, només única i exclusivament per anomenar el nou municipi format. Els tres poblets segueixen amb el seu nom propi i és fàcil constatar-ho passant per la carretera que condueix a ells. De passada diré que si voleu fer-hi una parada podreu admirar la seva magnífica antiguitat medieval i fins i tot fruit de la reconeguda gastronomia que ofereix, a preus raonables, un establiment d'un dels pobles en qüestió.

Per tant, no hi ha lloc a descórrer el camí legal fet, segons ell, "en mala hora", encara que trovessin facilitats a la Diputació actual, perquè ara mateix a les millors geografies i diccionaris hi seguireu trovant el nom dels pobles que varen voler unir-se per tenir més força i capacitat municipal.

Ah! L'Alcalde resideix a Peratallada. I els veïns, bé, gràcies a Déu.

NACIONAL.— Ja tenim l'Estatut! Ens l'han aprovat inicialment un grup de parlamentaris catalans negociant-lo a la Moncloa i a la corresponent Comissió del Congrés dels Diputats. Desconenc, per ara, el text definitiu que té però em fa por que no sigui el més adient per les necessitats del nostre poble. I m'ho fa pensar això, el fet que els polítics que l'han negociat es destapin en lloances indecises que donen la impressió de voler convèncer el poble, sense aconseguir-ho, i també el fet que el President Tarradellas s'hagi destapat, precisament en la seva visita a les mostres contrades, amb

unes declaracions minimitzant el contingut de l'Estatut. Sembla que aquestes declaracions de l'Honorable han portat per primera vegada al sí del Consell Executiu de la Generalitat la discussió apassionada, el desacord i fins i tot l'oposició de la majoria dels Consellers a les actuacions i declaracions del President. Això, tenint present que l'esmentat Consell Executiu és d'unitat catalana, representa el trontollament d'aquesta unitat de la que tan cofois n'estaven els polítics i la gent en general. Però, em refio més de la capacitat d'anàlisi d'en Tarradellas, que és gat vell i reconegut "cervell gris" de la política i de la realitat, que de totes les manifestacions ambigües, forçadament favorables, repetides insistentment, com si volguessin fer-nos un rentat de cervell i inculcar-nos unes preteses excel·lències de l'Estatut, dels responsables de la seva aprovació que, lògicament, són els qui amb més tenacitat el defensen tot i exaltant les seves qualitats.

Ens volen fer combregar amb rodes de molí per justificar la seva pobra capacitat de negociació a Madrid? O bé realment és una bona "eina de treball", com amb tanta insistència ens repeteixen? El President s'equivoca al jutjar la poca utilitat que tindrà "l'eina" quan s'apliqui de veritat?

De moment el que han aconseguït és desconcertar la gent, que esperava una unanimitat de criteris al valorar els experts (teòricament els polítics) el contingut de l'Estatut. I això és greu a poques dades del referèndum que haurà de donar llum verda a la nostra autonomia, o vermella, si el ciutadà no està ben conscient i convençut (i ara mateix no ho està) de la utilitat del nostre particular instrument d'autogovern futur.

LLUÍS S.

LA POLÍTICA, LES MULTINACIONALS

No fa encara un any es va aprovar la "Constitución Española". Poca gent l'havia llegit, però la majoria votà sí. Dintre pocs dies, s'aprovarà l'"Estatut de Catalunya". Molta gent el votarà, però molt poca s'el llegirà abans de fer-ho. És molt trist reconèixer-ho: ens hem quedat a mig camí.

L'obrer lluitava, abans, per millorar les condicions de treball; ara lluita tan sols per no perdre'l. Els polítics propugnaven una ruptura total; ara es queden en una reforma que ho deixa tot com estava. Abans es lluitava pel tot o res; ara s'ha de procurar no molestar els "poders fàctics". Abans tothom lluitava contra les centrals nuclears; ara ni tan sols s'aconsegueix un Consell de Seguretat Nuclear que les vigili... Abans tothom demanava democràcia, i avui tothom calla i deixa fer. Algú ha pensat que quedar-se a casa i anar dient que sí a tot és dir sí, per exemple, a les mines d'urani a casa nostra?

Si ara tenim "democràcia" a l'estat espanyol, "estatuts d'autonomia" a les nacionalitats, "representants" del poble...perquè s'intensifica la nuclearització del país? Com es pot entendre? Que la dreta digui sí a les centrals nuclears ens sembla del tot coherent. Però les esquerres... perquè diuen sí a una opció que santifica el capitalisme i la centralització per in saecula saeculorum? Creiem que el capitalisme és quelcom més un capitalisme sense capitalistes. L'esquerra exigeix dels antinuclears solucions màgiques a la crisi capitalista. Si no en donen -argumenten- ja està bé l'energia nuclear. L'esquerra preten que la solució a la crisi és produir més i consumir menys. Com si un món finit i limitat en els seus recursos naturals pogués ser explotat i degradat de forma indefinida.

Perquè els militants esquerrans lluitaven colze a colze amb els antinuclears contra la dictadura i ara accepten la nuclearització, militarització i dependència que l'Estat imposa? L'àtom no té ideologia: no s'ha democratitzat ni mata menys en poder votar cada quatre anys. Els partits han fallat i enganyat, i la història els jutjarà, Per ara, com diu Costa Morata. "la història nuclear és la història dels que diuen no, perquè els que diuen sí no fan història: fan el ridícul".

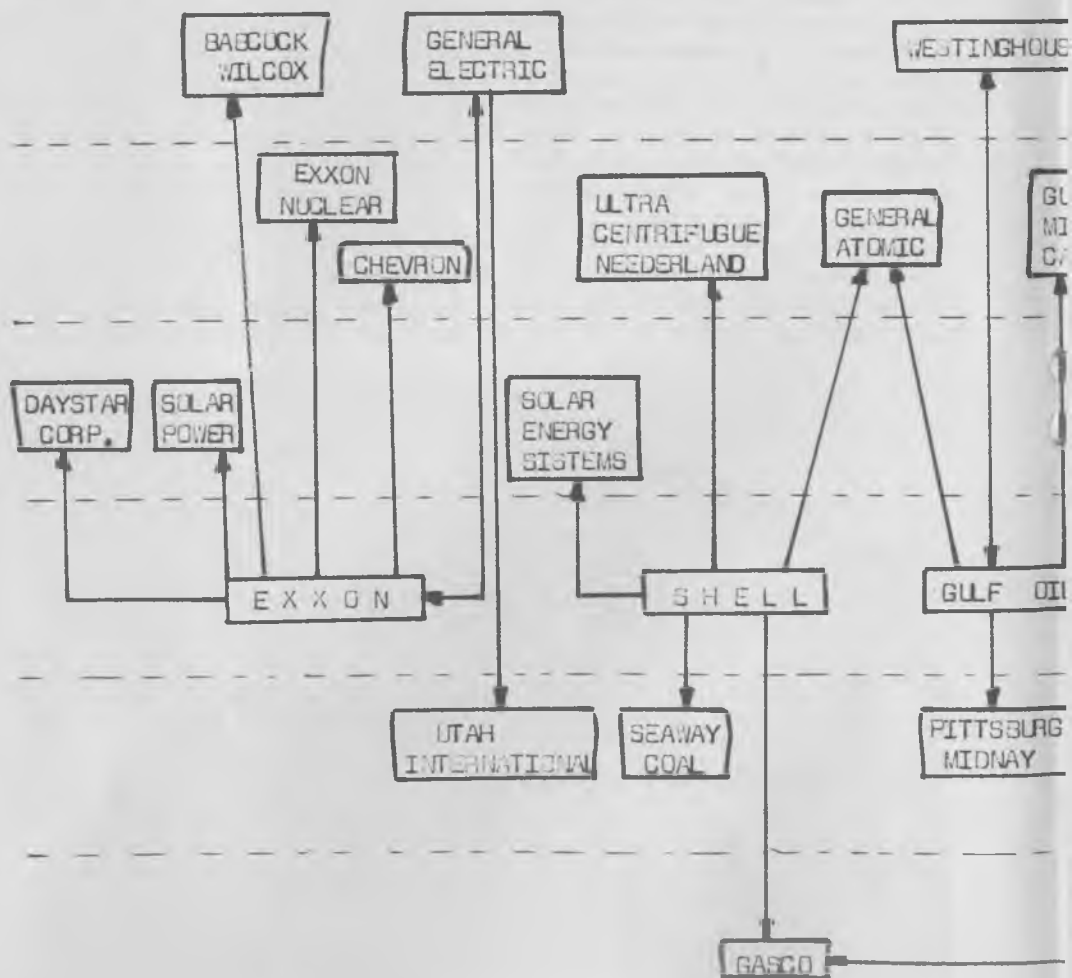
Com es menja que els que diuen sí a l'energia nuclear diuen no a una central o a unes mines d'urani? Si accepten un model social han d'acceptar les conseqüències. No és solidaritat dir que no a la merda que ens col·loquen a casa nostra i en canvi acceptar-la a un altre indret: No és incoherent?

Alguns demanaven moratòria, d'altres s'atreïren a jurar en públic (Girona, 1 de juny de 1979) que s'havien declarat totalment antinuclears... en discutir el Pla Energètic Nacional, tots digueren AMÉN.

S'ha dit que la crisi del petroli de 1973 és la que ha provocat la fallera nuclearitzadora arreu del món. Com

s'enten que el primer reactor experimental espanyol -"Juan de Vigón", la Moncloa, Madrid- entrà en funcionament l'any 1958? La central nuclear de Zorita (Guadalajara) fou inaugurada per Franco el 1968, Garoña (Burgos) el 1971 i Vandellós I el 1972. L'argument de la crisi energètica del 1973 no funciona. Molts de països semi o totalment subdesenvolupats, tots ells amb règims dictatorials i/o imperialistes contracten a correccuita reactors nuclears: Brasil, Índia, Argentina, Iran, Pakistà, Israel... Com és possible que Iran, un dels màxims països exportadors de petroli -i per tant autosuficient energèticament- contracti la construcció d'una central nuclear? La resposta potser es troba en les declaracions del general Cuarte-

QUADRE : LES MULTINACIONALS

NACIONALS I L'URANI

ro Larrea a un programa de Ràdio Nacional: "Hay que seguir persistiendo en la utilización de la energía nuclear ya que se considera fundamental para el desarrollo de la defensa nacional del país". Sense comentaris.

D'altra banda, hi ha qui creu o vol fer creure que l'ús de l'energia nuclear és una necessitat lògica del nostre temps en esgotar-se les fonts energètiques tradicionals. Pensem que un esquema amb fletxetes pot aclarir la qüestió: les mateixes companyies multinacionals del petroli són les que dominen, mitjançant companyies filials o sota el seu control, tota la resta de la oferta energètica, sigui la tradicional (carbó, gas), la que juga

fort ara (nuclear) o les investigacions d'energies pel futur -futur negoci- que aniran treient al mercat mundial a mesura que aquest ho demani (solar). Pujar o baixar els preus d'un sector energètic, provocar crisi i noves dependències a països insuficient proveïts (amb la nuclear, gairebé tots menys EE.UU i Canadà), tot posant-los al davant l'oferta d'una energia més "barata", que després les companyies subsidiàries de la principal s'encarregaran d'apujar artificialment, és el pa nostre de cada dia.

Les nostres comarques tenen un producte valuós per a mantenir el show -l'urani- i un pretendent -CHEVRON- amb dos comparses -Junta d'Energia Nuclear (JEN, que delega

en l'Empresa Nacional del Uranio (ENUSA); i PROMOTORA DE RECURSOS NATURALES (100 % propietat del Banc de Bilbao)-. Per a mantenir (en el fons allargar la decadència) de la gallina dels ous d'or-les nuclears- cal cercar arreu el pinso per alimentar-la -l'urani-.

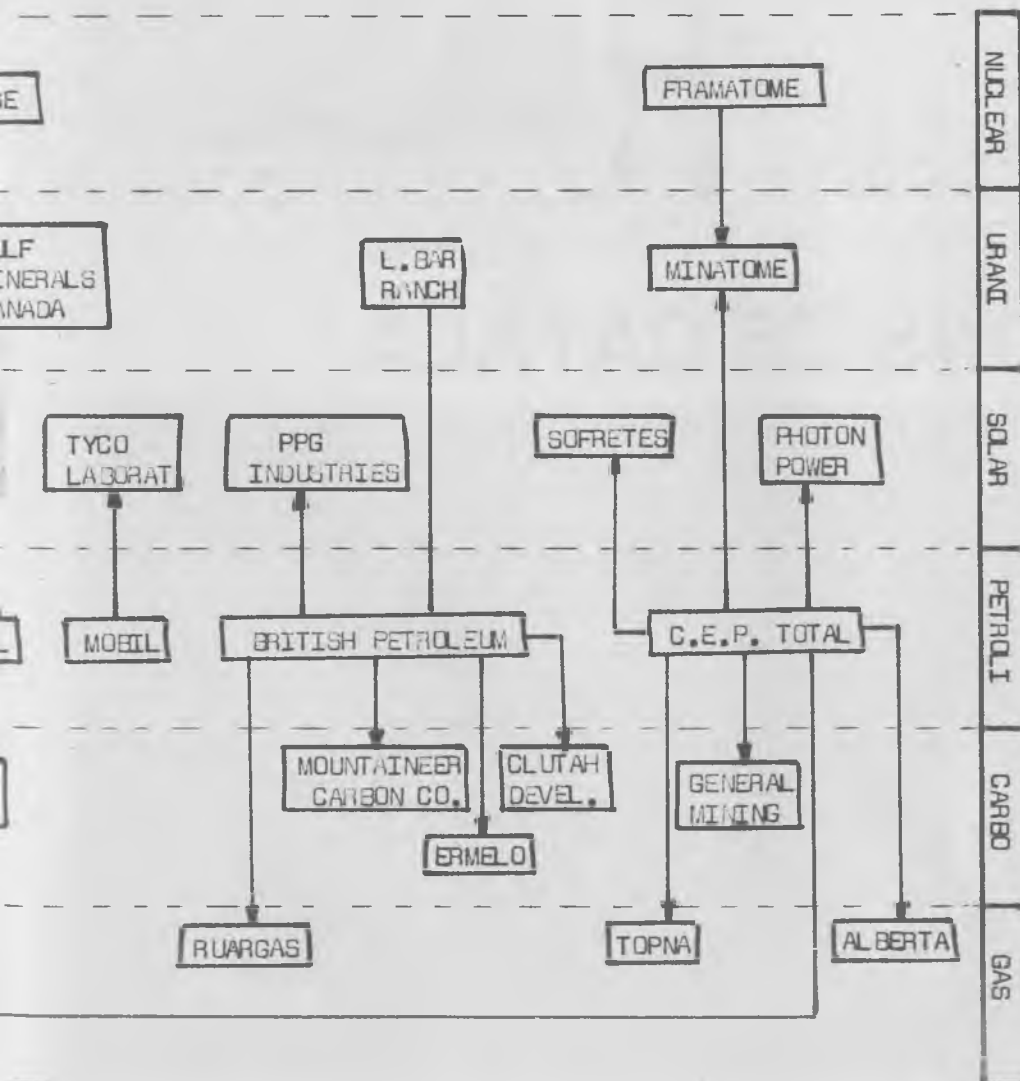
No els importa en absolut la degradació del paisatge, l'agricultura, els boscos, la salut i el tipus de vida -la idiosincràcia- dels pobles afectats. No significa res que a Razès (Limousin, França), lloc on s'exploten mines d'urani, han mort per tumors el 32'2% del total de defuncionats, en comparació amb un 16% sobre el total de morts a la resta de la regió. I aquest exemple i una proporció semblant s'observa arreu on hi ha mines.

Desenganyem-nos: els organismes oficials estan massa "contaminats" pels interessos econòmics en joc o la rendabilitat política -en vots- de la seva gestió. La "soberania del poble" en una Constitució o uns Estatuts són paper mullat a l'hora de reclamar els drets trepitjats pels Ministres o Consellers de torn. Els Ajuntaments, on en alguns casos l'honestitat en lluitar pel poble es posa per davant dels interessos partidistes, es veuran impotents, si tan sols utilitzen el paperam, per a impedir la destroça. La CAMON té una comissió tècnica assessora i envia cartes i telegrams, però a la larga haurà de tornar a lo de sempre: la mobilització popular unànim i la recerca de noves formes de lluita i d'acció directa. Els ecologistes, comités antinuclears i antiurani pretén precisament conscienciar i no deixar refredar aquest caliu antinuclear que, ara per ara, s'ha encès als pobles davant els projectes d'extracció. Per la nostra part, la cosa està clara: SI NO SOM AVUI ACTIUS, DEMA SEREM RADIOACTIUS.

JOSEP PLANAS I GAMUNDI

Col·lectiu Ecologista de Girona.
Comitè Antinuclear de Girona.

NACIONALS DE L'ENERGIA

El més petit de tots

LOLA ANGLADA I SARRIERA, serveix l'art infantil des de tots els angles: el poètic amb els seus contes on la natura és cantada amb fervor, el plàstic amb els seus dibuixos i ceràmiques i l'escultòric. Tot això permet al món sencer admirar les nines atresorades en la seva infantesa. Si visiteu el Museu de Nines de Sitges i llegiu els contes de Lola Anglada, comprendreu com és d'exemplar la figura que us hem presentat''.

AURORA DIAZ-PLAJA

CULTURÀLIA 79 -LOLA ANGLADA. DEL 27 DE STBRE. AL 7 D'OCTUBRE, AL MUSEU D'HISTÒRIA DE LA CIUTAT (L'INSTITUT VELL). C/. LA FORÇA. GIRONA. EXPOSICIÓ DELS SEUS DIBUIXOS I PINTURES.

...*''La pau ha arribat a la nostra terra i tot s'ha trasmutat: els camps assolats, xops de sang i clivellats per la metralla, tornaran a ésser penetrats per la rella per a rebre la llavor fecunda. Els camins abandonats i sollats per les màquines de destrucció esdevindran, més que mai, els llaços d'unió entre els poble...*

Els herois arriben, ja no són alarits de combat i espetecs de projectils allò que les seves orelles senten: són melodies vibrants de festa. Els braus lluitadors avancen sota una pluja de flors i branden en l'espai rams de lloret i d'olivera. En aquesta arribada vibrant que esvaeix el malson de la tragèdia passada i l'espessa fumera de la guerra, una cançó ressona, i fineix per cantar-la tot el poble, una cançó mai vella, florida com un maig, dringadora i triomfal:

Si n'eren tres tambors
que en vénen de la guerra,
EL MÉS PETIT DE TOTS
porta un ram d'olivera...

I heus act que ''El més petit de tots'', aquest fillet de la Revolució, petit i bellugadís, assenyat i generós, ara se'ns ageganta per damunt dels núvols, arran de les estrelles; ara és

el gran colós que contemplaran totes les terres del món i estimaran com l'emblema dels caiguts en les lluites per la llibertat dels pobles; com el guió i el símbol de les noves generacions que en l'esdevenidor hauran de mantenir el foc sagrat alimentador de noves gestes''.

Transcripció de les pàg. 78-79-80 d''El més petit de tots'' Edició d'Alta-Fulla. Esmentant que el volum és un facsímil del llibre editat pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya a l'any 1937.

LLIÇONS DE CATALÀ

Lliçó 7.ª

Ortografia de b-p

En final de síl.laba, la lletra b pot representar el so de p i el de b.

1.— Les síl.labes ab, ob, sub, les escriurem amb b al principi de paraula i amb p la síl.laba cap.

Exemples: abdicar, absurd, abstracte, absent, obstinació, objecte, obstrucció, obsequi, submergir, subvenció, subjecte, subdivisió, captaire, capficar, captar, capital.

Excepcions: apte, optar, opció, bptim, cabdal, cabdell, cabdill.

2.— S'escriu generalment p davant t, c, s, o n, i b davant d. Exemples:

adaptar, acceptar, cripta. Menys: dissabte, dubte, sobte, eclipsi, copsar, clepsa, catalepsia, hipnòtic, hebdomadari (setmanal), molibdén.

3.— En final de paraula, darrera vocal, s'escriu generalment p. tant si els femenins i derivats porten p com b. Exemples:

cap (caparrut)	llop (lloba)
cop (copejar)	rep (rebut)
xarop (xarope)	cap (cabota)
tip (atipar)	sap (saber)
escup (escopir)	cup (cubell)

No segueixen aquesta regla:

Els mots acabats en **fob**, com: hidròfob; els en **síl.lab**, com bisíl.lab i les paraules: adob, aljub, àrab, boabab, club, cub (castellà cubo), enxub, gàlib, nabab. i tub.

4.— En fi de paraula darrera consonant escriurem b en els mots que el femení o derivats portin b; i p en aquells que el femení o derivats porten p.

Exemples:

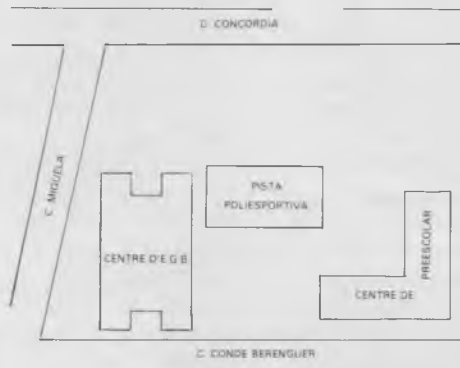
balb (balba)	serp (serpent)
calb (calba)	camp (camperd)
destorb (destorbar)	llamp (llampegar)
bulb (bulbós)	esquerp (esquerpa)
tomb (tombar)	palp (palpar)

Fixeu-vos en l'ortografia de la preposició amb

NOUS SISTEMES, NOUS EDIFICIS...

Quan hom ha d'escriu-re de les noves escoles del seu poble, se li fa difícil oblidar les velles parets del respectuós edifici Sambola, més respectuós encara, per l'escala d'un vailet que va a l'escola. Aquella classe llarga, alta i fresca del Sr. Ruhí o la del Sr. Vigué més petita, de proporcions més justes i de cairats de fusta que trontollaven amb les etzagaiades dels nostres moviments. Dir que els temps canvien i amb ells els sistemes pedagògics, i per tant que els nous edificis han d'ésser una resposta a les noves necessitats, no és pas descobrir res de nou, però en tot cas resta aquesta melangia pel vell edifici, d'aparença semi públic, que com a tants d'altres pobles en un moment determinat de la seva història en quedar buits, prengueren forma d'escoles.

Els nous col·legis de Bescanó emplaçats en una zona de 10.000 metres quadrats, prevista a tal fet pel PLA GENERAL, són bàsicament dos edificis: un d'E.G.B. i l'altre de Preescolar, independents i separats per una pista poliesportiva. El primer forma part dels projectes prototípus que el Ministeri d'Educació i Ciència envia ja fets des de Madrid, mentre que l'altre es projectà a Girona. El planteig de dos edificis gestats independentment l'un respecte a l'altre, quan van destinats a una unitat física concreta com és una illa, dona com a resultat una incoherència formal que seria l'aspecte crític més remarcable.

L'edifici d'E.G.B. és més alt i gran (vuit unitats) i és paral·lel a l'Avinguda de L'Assumpta, responguent a un modulatge d'acord amb la seva previsió de cobuda i futura ampliació. L'estandarització d'aquests projectes possibilita el seu acurat disseny, però deixa apart aspectes tan importants com l'identificació en certs contextos paisatgístics o formació d'una trama urbana.

No és aquest el cas de l'edifici de Pre-escolar de quatre unitats del que és autor l'arquitecte gironí CARLES BOSCH I GENOVER. La proposta del seu projecte és la de conformar la futura trama urbana d'acord amb el Pla General, emplaçant l'edifici en forma de L al llarg dels carrers Dr. Sobrequés i Compte Berenguer, situant precisament l'entrada a la cruïlla d'aquests carrers. El seu aspecte exterior molt massís respon a la lògica interna de situar els serveis a les façanes dels carrers, mentre que per qüestions de privacitat i assolejament les aules s'obren vers al pati interior. La coherència entre el planteig del projecte i els resultats formals del mateix, així com l'encertat ús dels materials i recursos estilístics fan d'aquesta obra un exemple de bona arquitectura.

JOAN M.ª VIADER

NOTA DE PREMSA

Tal com els hi comunicarem en les passades edicions de la Revista de Bescanó LAPILASTRA, els hi relacionem els jugadors i responsables tècnics dels equips del Club Esportiu Bescanó:

EQUIP DE LA 3.ª REGIONAL

Martí Matas i Blanch
 Sebastià Martínez i Lapaz
 Josep Boada i Valentí
 Alfons Casademont i Planas
 Josep Hernàndez i Gómez
 Manuel Martínez i Cobo
 Joan Ferrer i Vilaplana
 Joan Gallego i Ruiz
 Daniel Pérez i Quifones
 Toni Chaves i Ortiz
 Manel Montalban i Cobo

Francesc García i Cañada
 Toni Formento i Ruiz
 Jordi Lloret i Esteve
 Jordi Palomeras i Garganta
 Enric Esteve i Agustí
 Joaquim Roca i Planella
 Miquel Gironès i Bosch
 Jordi Arias i Serrat
 Josep R. Sierra i Ortiz.
 Preparador
 Josep Lluís Aguilar i Checa

EQUIP DELS INFANTILS

Jesús Jiménez i Argüelles
 Francesc Serrat i Porcell
 Bernardo Moreno i Caballero
 Julià Redondo i Padilla
 Josep L. Simon i Caballero
 Pere Angelats i Costa
 Jordi Malagelada i Bruns
 Jordi Rafael i Nierva
 Robert Mató i Reverter
 Martí Comamala i Laguna
 Josep Solé i Malagelada

Marc Moriscot i Horra
 Joaquim Teixidor i Puig
 Narcís Carreras i Puig
 Xavier Boada i Mullera
 Rogeli Malagelada i Triola
 Jordi Bruns
 Joan Casadevall i Cases
 Jaume Coll i Reixach
 Preparador
 Enric Esteve i Agustí

EQUIP DELS JUVENILS

Josep Ramió i Sabench
 Xavier Solés i Puig
 Josep Teixidor i Puig
 Josep Torres i Salló
 Manel Moreno i Caballero
 Narcís Font i Gironès
 Toni García i Correa
 Joan Planas i Alsina
 Llorenç Freixenet i Garriga
 Miquel Noguer i Casademont

Agustí Jiménez i Argüelles
 Enric Collell i Batallé.
 Pere Vilaplana i Moreno
 Felip Gil i Paradas
 Carles Peralta i Palau
 Francesc J. Quintana i Jiménez
 Carles Navarro i Badosa.
 Preparadors
 Francesc Màrquez i Bosch
 Toni Turà i Pagès

CALENDARIS

per les jornades des del 9 de Setembre al 21 d'Octubre.

3.ª REGIONAL

9 de Setembre. El Bescanó jugarà ja el primer partit de la lliga en el Camp del Fornells, i al final del partit el marcador quedà amb un empat 1-1.

16 de Setembre. — El Bescanó jugarà en el camp de casa enfront de l'equip del Sant Hilari, guanyant-lo pel resultat just de 1-0.

23 de Setembre. — El Bescanó jugarà al camp del Vidreres a les 11'30 del matí.

30 de Setembre. — Els de Sant Pere de Tordera es desplaçaran ací a Bescanó per jugar a les 11'30.

7 d'Octubre. — El Bescanó anirà a Breda i jugarà a les 3'40 de la tarda.

14 d'Octubre. — El Caldes vindrà el matí i jugarà a les 11'30.

21 d'Octubre. — A l'equip del Bescanó li toca descansar.

JUVENILS

Campionat de Catalunya de Juvenils de la 2.ª Divisió Provincial (Grup.A)

23 de Setembre. — El Bescanó jugarà el seu primer partit a casa enfront del Besalú, a les 11'30 del matí

30 de Setembre. — La Cellera i el Bescanó, s'enfrontaran a les 11h.

7 d'Octubre. — Els de Batet ens visitaran a les 11'30.

14 d'Octubre. — El Bescanó anirà a La Canya i jugarà a les 11h.

21 d'Octubre. — Els de Sant Roc vindran a casa i jugaran a les 11'30.

INFANTILS

Fins el mes vinent no hi ha calendari per a aquesta categoria.

Secc. RELACIONS PÚBLIQUES

Aquesta vegada potser presentem a la persona de Bescanó que més anys ha estat vinculada al futbol. Tot un "gat vell" en els afers futbolístics. En Pitu Vilaplana.

Comença als 17 anys a jugar a futbol. 13 anys porta en el seu haber de jugador, dels quals 2 anys va estar en el Pontense i 2 anys en el Cornellà. La resta amb el Club Esportiu Bescanó. Continua com a membre de Junta i entrenador, acabant portant la presidència del Bescanó durant 12 anys, tasca que acaba de deixar aquest any 1979.

Tot un rècord futbolístic. Enhorabona Pitu.

L'11 DE SETEMBRE A BESCANÓ

BESCANÓ, con la resta dels pobles de Catalunya, va celebrar la diada de l'11 de Setembre. Festa que aquest any no és de reivindicació dels drets de Catalunya, sinó el de refrendar l'Estatut recentment, atorgat pel govern de Madrid i negociat pels Parlamentaris Catalans. Estatut que per a alguns és curt i no està a l'altura del de l'any 1932, en canvi per a altres el supera. Com tots sabem està molt discutit a nivell dels polítics.

Els actes havien de celebrar-se a la Plaça d'Espanya, però el mal temps ho esgarrià i es traslladaren al local del Cinema Unió. Fou una llàstima, doncs multitud de senyeres engalanaven la Plaça donant-hi un bon toc patriòtic als actes a celebrar.

El programa consistia en una cantada d'havaneres pel grup "Terra Endins", de Girona, i parlament pels Senadors J. Rahola, F. Ferrer i J. Casademont. També repartiment de coca de l'11 de Setembre.

No cal dir que l'actuació del grup Terra Endins va ésser del grat de tothom. Ja és sabuda la vàlua d'aquest grup en quant a les seves veus i qualitat interpretativa.

A la meitat de l'actuació dels cantants d'havaneres, va haver-hi la xerrada dels nostres parlamentaris.

Presentà l'acte el batlle Llorenç Carreras. Transcribim aquí alguns punts exposats pels Senadors.

En primer lloc parlà el Sr. Casademont, "El Senador de Bescanó", l'home del nostre poble que, content de dirigir-se a nosaltres, ens parlà com un amic i company.

Ens digué que encara que l'Estatut que ens han donat a Madrid pot ésser una mica incomplet, es bó. Que ens ha de servir d'eina per reconstruir Catalunya. Ressaltà el seny, el patriotisme i la facultat de diàleg del poble català, per fer d'aquest estatut l'Estatut dels Catalans i no l'Estatut per Catalunya. Ens encoratjà a treballar fins a aconseguir tots els atributs concedits. Que encara que els factor econòmic aquesta vegada ha quedat penjat a Madrid, no ens hem de desanimar, doncs ara amb les regnes de l'Estatut les negociacions poden ser més efectives, i que en les votacions del 25 d'Octubre em de donar el SI a aquest Estatut.

Continuà parlant el Senador Francesc Ferrer. Ressaltà la nacionalitat del poble català i que Catalunya és un país amb història pròpia. Feu un breu esboç històric de l'11 de Setembre de 1714 i en el regnat de Felip V. Ressaltà els atributs concedits en aquest estatut com són la Llengua, l'Ensenyament i Justícia, factors molt importants. Que hem de prendre consciència del que això representa pels catalans i que hem de votar SI.

Acabà J. Rahola fent ressaltar els 250 anys de lluita del poble català i la festa de l'11 de Setembre com a reivindicació dels atributs que ens va prendre Felip V, l'any 1714. Que l'Estatut d'avui és un Estatut, però no Autonomia. No hi ha poder de decisió. No obstant això, ens proporciona més llibertat, que és el camí per anar aconseguint la plena autonomia. Que hi hem de treballar tots, i que el nostre vot ha d'ésser afirmatiu.

Tancà l'acte el Sr. Batlle amb unes paraules d'agraïment a la Comissió de l'11 de Setembre i al poble per la seva assistència.

LAPILASTRA

VIURE NATURAL

per: ÀNGEL BONET

RELAXACIÓ (II)

Ara que ja hem après a respirar bé, farem uns quants exercicis per relaxar el cos i la ment. Seguirem una dinàmica "psico-física" de "tensió-distensió". Per relaxar-nos abans augmentarem el nostre grau de tensió muscular i psíquica per caure després en un estat de relax (distensió) total.

Exercici 1.er.— Drets, farem una inspiració ben profunda al mateix temps que anem pujant els braços cap enlaire fins a fer una línia horitzontal a l'altura dels muscles. Llavors posarem en tensió els braços mentre mantenim relaxada la resta del cos. Poc a poc anirem concentrant la tensió cap a les mans, relaxant també el màxim possible els braços. Així tota l'energia quedarà concentrada en les mans. Mentre provoquem aquesta tensió retindrem la respiració. Després el se-

A.— Posició de partença.

B.— Elevació lenta i gradual dels braços mentre s'inspira lenta i profundament.

C.— Retenció de la respiració mentre aguantem els braços i concentrem la tensió cap a les mans, relaxant la resta del cos. Moment de la màxima tensió a les mans.

D.— Expiració ràpida i forta mentre baixem de cop els braços i quedem ben relaxats.

Exercici 2.ºn.— Després farem rotació de muscles i del cap en forma exagerada, tractant de desbloquejar tensions acumulades fa temps. Si llavors escoltem petits sorollets (clics) podrem alegrar-nos, serà una bona senyal de distensió corporal! Després mourem la pelvis en totes direccions, flexionant i deixant ben solta la cintura. Notarem totes les nostres tensions i els bloquejos, mentre seguim respirant profundament per l'abdomen i el tòrax. Cal mantenir una forta atenció mental en aquest com en tots els exercicis. Recordem que aquesta medicina és del cos i de la ment. Vivim amb el nostre cos. Deixem de pensar i viure de forma malaltissa dins una ment limitada pels mateixos pensaments. Cal cercar un grau de consciència més elevat! Per això és necessari partir de la nostra realitat corporal. Vivim amb el cos tot els aconteixaments d'aquesta vida. Ajuntem el nostre cos amb la nostra ment i la vida serà del tot diferent. Tot prendrà una dimensió més clara i més ampla.

A.— Posició inicial.

B.— Elevació d'un braç mentre inspirem lenta i profundament.

C.— Llencar el puny tencant cap endavant, expulsió sonora de l'aire.

D.— Relax total. Repetir tres vegades l'exercici per braç.

Exercici 4.art.— Per acabar treurem la tensió acumulada en les cames. Començarem per la dreta, mentre ens aguantem per l'altra cama. Visurarem quelcom enganxós i llefiscós que tenim al peu i volem desfer-nos-en. Així doncs, donarem cops secs amb la cama contra el buit. Cal viure aquesta sensació de lluita per treure's quelcom enganxós que tenim a la planta del peu o a la sola de la sabata. És molt indicat cridar molt en l'exercici per ajudar-nos a vivenciar millor la situació. Expressions de lluita i queixa com ara: Ah! "Quin fàstic!" "quina cosa més enganxosa!" o d'altres d'espontànies que ens ajudaran molt a relaxar les dues cames.

Finalitat.— Forta descàrrega d'energia a nivell del sistema nerviós i relaxament mental-corporal, especialment a nivell de

güent pas serà distensionar bruscament, deixant caure de cop els braços cap avall al mateix temps que treiem l'aire per la boca de forma sonora i contundent. Quedarem llavors en un estat de relax molt interessant. Repetir tres vegades.

Finalitat de l'exercici: Vivenciar la diferència entre estar tens o relaxat. Unes parts del cos queden en distensió (cames, pit, ventre, cap...) mentre els braços i muscles entren en tensió. Aquest control permet el relax a voluntat. Aprenem així a controlar la nostra pròpia energia vital, prenent consciència de la mateixa. El més important ací és passar d'un estat molt tens a un altre de total distensió i relaxament. Vivenciar això, notar-ho, veure el que passa al nostre interior...

Dirigir la atenció mental cap a l'exercici i no deixar que la ment pensi en preocupacions inoportunes i similars.

Exercici 3.er.— Després, amb una forta i profunda inspiració aixecarem poc a poc el puny d'una mà enlaire. Un cop estigui a l'altura i a prop del nostre cap, llençarem el puny endavant cap el buit espai, al mateix temps que traiem tot l'aire per la boca de forma sonora i contundent. **Repetirem tres vegades per cada braç.**

Finalitat.— És un exercici per eliminar l'energia que ens sobra. A nivell molt concret tractem de distensionar tots els braços i muscles. Aquí és molt important alliberar l'energia per la boca provocant una forta i sobretot sonora expulsió de l'aire inspirat. Fins i tot va molt bé cridar mentre és dona l'impuls i es tira cap endavant el puny i es treu l'aire. El cop cap el buit cal que sigui sec i directe. Aquest exercici ben practicat dona la sensació de perdre el mateix braç que disparem amb força cap endavant. Vivim la sensació d'alliberament que això comporta.

cames.

Serà convenient practicar aquests exercicis cada dia al aixecar-nos de dormir per despertar el cos i el cervell o bé en qualsevol situació de "stress" o tensió nerviosa muscular. Uns deu minuts seran suficients per donar vitalitat i harmonia a tot el cos i a tot el nostre ésser. Endavant, no siguem passius, moguem el cos, vivim la vida.

No ens deixem portar pel més fàcil i pel que ja esta fet! La Vida cal viure-la per saber que és bonica. El que es tanca dins el seu cervell i no vol sortir viu en la foscor de la ignorància. La Saviesa es troba en vivenciar tots els actes quotidians de la Vida. Per vivenciar cal sentir el cos i la ment alhora.

Pau, Amor i Salut germans.

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA

- dia 24 d'octubre: "BALLET D'ISRAEL" (nit).
- dia 25 d'octubre: "COR MADRIGAL DE BUDAPEST" (nit).
- dia 26 d'octubre: "LLUÍS LLACH" (nit).
- dia 27 d'octubre: "LLUÍS LLACH" (nit).
- dia 28 d'octubre: "LLUÍS LLACH" (nit).
- dia 29 d'octubre: "LA BELLA HELENA" Grup Teatre LLIURE (nit).
- dia 30 d'octubre: "ROSA I MARIA" Rosa M.ª Cerdà (nit).
- dia 31 d'octubre: "ORQUESTRA DE KOSICE" -solistes, Leonora Nila (piano), Gonçal Comellas (violí) - (nit).
- 1 de Novembre: "LA CORTE DEL FARAON" i "ANTOLOGIA DE LA ZARZUELA" (tarde).
- dia 2 de novembre: "POEMAS Y CANCIONES A DOS VOCES" amb RAFAEL ALBERTI I NÚRIA ESPERT. (nit).
- dia 3 de novembre: "P.D. TU GATO HA MUERTO" per Manuel Galiana, Marisa Paredes, Joan Ribó i Antonio Sierra. (tarda i nit).
- dia 4 de novembre: "L'ODISSEA", grup de Teatre JOGLARS dirigits per Albert Boadella (tarda).
- dia 6 de novembre: "L'ODISSEA" (tarda).
- dia 7 de novembre: "L'ODISSEA" (tarda).
- dia 8 de novembre: "L'ODISSEA" (tarda).

PREVISIONS

- 1.ª setmana desembre, "ANTAVIANA" Grup Teatre DAGOLL-DAGOM.
- 21 de desembre, "ESCOLANIA DE MONTSERRAT"
- 12 d'octubre, "PEQUEÑOS CANTORES DE VIENA"

L'entrada més cara 300 ptes.
L'entrada més barata 125 ptes.

PAVELLÓ D'ESPORTS

BALL POPULAR.

- dia 27 d'octubre: "CARAVANA — HIDALGOS"
- dia 28 d'octubre: "SELVATANA — SETSON"
- 31 d'octubre: "ELÉCTRICA DHARMA I GATO PEREZ"
- 1 de novembre: "LA PRINCIPAL DE LA BISBAL I BRINDIS" (tarda i nit).
- 1 de novembre: "LA PRINCIPAL DE LA BISBAL I BRINDIS" (tarda i nit).
- 4 de novembre: "ATLANTIDA i GIRONA"
- Preus populars 250 ptes. entrada única.

PREMIS RECVLL 1980

convocatòria

dels PREMIS RECVLL que seran atorgats el dia 27 de gener de 1980.

I.- francès puig i llensa

dotat amb 30.000 ptes. a una narració màxima de 20 folis.

II.- ribas i carreras

dotat amb 30.000 ptes. a un recull de poemes.

III.- josep ametller

dotat amb 100.000 ptes. a un treball de 75 a 100 folis sobre "Estudi Polític, Jurídic i Econòmic de l'Estatut de Catalunya del 1979. Realitats i Perspectives".

IV.- rafel cornellà

dotat amb 25.000 ptes. a un reportatge d'una extensió de 20 a 25 folis sobre "Incendis Forestals 1979. Repercussions a l'Ecologia Catalana".

V.- salvador reynaldos

dotat amb 50.000 ptes. a un estudi de 40 a 50 folis sobre "El Moviment Escolta a Catalunya".

bases:

a) Els treballs, inèdits i en català s'han de presentar a doble espai i PER TRIPLICAT amb el nom i adreça de l'autor. No poden concórrer treballs guardonats en altres concursos.

b) A la primera pàgina cal fer constar el premi al qual concursa.

c) Cal transmetre a RECVLL (Ampie, 18 BLANES) abans del dia 24 de desembre a qualsevol hora.

d) El jurat pot declarar els premis desertos o concedir-los en lloc d'atorgar-los.

e) D'acord amb les normes establertes per la "Comissió del Institut Nacional del Libro Español", els guardonats dels Premis Literaris, no perdren la propietat intel·lectual de les obres premiades.

f) Els premials, durant 18 mesos des del moment en què cadran la prioritat de publicació a RECVLL, i l'import dels premis serà considerat un acompliment sobre els drets d'autor.

g) Les condicions del contracte entre les dues parts, deurán ajustarse a les normes establertes per l'INLE (Institut Nacional del Libro Español).

h) Cada vegada que es publicui un treball premiat, caldrà fer constar el premi, amb la indicació "Convocat per la revista RECVLL de Blanes".

i) L'adjudicació serà feta per un jurat format per Joan Colomina i Puig, president, Joaquim Caró, Benet Ribas, Jaume Reixach, Salvador Roca i Maria Ribas, secretari.

Dues petjades al MUNICIPAL DE GIRONA que no es poden esborrar: PACO IBÁÑEZ i RAFAEL ALBERTI amb NÚRIA ESPERT.

Com ja era d'esperar, de bell antuvi, després de la tan llarga absència de dos homes com IBÁÑEZ-ALBERTI o ALBERTI-IBÁÑEZ, el primer (IBÁÑEZ), famós cantant i autor d'expressió castellana, finalment es va produir la seva presència a Girona. Fou un esdeveniment d'allò més interessant, fonamentalment artístic, però també pel que tenia de retrobament de l'artista amb un públic que, com el català, en la curta nit de retrobament, l'acollia amb entusiasme i en feu un dels símbols musicals més vistosos de la resistència democràtica contra la dictadura.

Sense cap mena de concessions a la galeria, amb una norma suprema d'autoexigència i rigor, PACO IBÁÑEZ estructurarà els seus sempre actuals recitals al TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA.

Després de tota una vida d'allunyament pels nostres escenaris, PACO IBÁÑEZ va ser entre nosaltres. I les seves cançons com: "ANDALUCES DE JAEN", "CANCION DE JINETE", "BIEN PUEDE SER", "Y RIA LA GENTE", "EL CUENTO LA LECHERA", i és clar "DON DINERO", "A GALOPAR", i es despedí amb la cançó tretada del poema de PABLO NERUDA, "ME GUSTA CUANDO CALLAS"...val a dir que no regateja gens ni mica, que es lliura completament al públic i que assoleix en definitiva, una comunicació d'allò més interessant amb el públic. I ho fa sense renunciar a res d'allò que li és substancial, sense caure en absurdes concessions demagògiques o afectistes, seguint amb estricta fidelitat la seva tasca de musicador i recreador de textos d'autors molt diversos de la poesia d'expressió castellana, tant clàssics com contemporanis, anònims o coneguts. Així fou la petjada de PACO IBÁÑEZ.

La de RAFAEL ALBERTI, acompanyat de NÚRIA ESPERT, ens presenta i mostra les seves dots com a poeta-rapsoda i actriu-cantant. L'espectacle duia el nom de "AIRE Y CANTO DE LA POESIA A DOS VOCES". L'ALBERTI deia: Podria el present recital, autor i poesia, haver estat un altre, però aquest primer a dues veus com les de NÚRIA ESPERT i jo, amb poemes ja dits per tots dos o cantats solament per la

NÚRIA a vostès, recolzats en só dels vells violinistes espanyols. Fou un breu recorregut per diferents indrets de la nostra Ifrica, corriols de vostès amb "ziguezague" puix l'ordre cronològic es para entre salts que avancen i retornen, ruptura que contrasta estils i èpoques del nostre viatge. Gran és el cabal de la nostra península, amb els seus quatre idiomes, llengües plenes de riquesa poètica, i encara més, molt més gran, immens, amb infinites possibilitats de revelació, si pensem en la poesia que, en els molt variats dialectes de parla castellana de Llatinoamèrica, baixades del Golf de Mèxic a les Illes del Caribe.

En el programa que presentaren i presentaran el proper dia 2 de novembre, dintre les Fires, han volgut sentir-se al recital alguns poemes dels nostres més alts clàssics: L'ARCIPRESTE DE HITA, SANTILLANA, JORGE MANRIQUE, GARCILASO, FRAY LUIS DE LEÓN, SAN JUAN DE LA CRUZ, ...fins arribar a BÉCQUER i a ROSALIA DE CASTRO, alternant amb una sèrie de poesies del propi ALBERTI. Una segona part fou dedicada a quatre grans poetes del nostre temps, part que es podria titular "Del Sacrifici" tres d'aquells espanyols, FEDERICO GARCIA LORCA, ANTONIO MACHADO, MIGUEL HERNANDEZ i altres com PABLO NERUDA, chilè tan profundament arrelat amb nosaltres, amb una ESPANYA en el cor; fou també mort per afusellament com si fos afusellat amb angoixa, en l'inici dels anys tràgics del seu país.

En definitiva "AIRE Y CANTO" de la poesia, per avui d'uns pocs, en espera de més possibles recitals que vagin des d'altres grans poetes del noucents, passant per les generacions del 27 i la postguerra civil espanyola, fins arribar a aquells novells, del quals els aires i cants ja estan encoratjats sota els cels Ibero-Americans i del nostre país. No caldria dir que l'acollida fou multitudinària, que la senzillesa dels personatges era tan gran com grans són la humanitat, la professionalitat i el saber fer bé les coses, com avui per avui en són els noms de RAFAEL ALBERTI i NÚRIA ESPERT.

PERE CODINA

MANCOMUNITAT TER-BRUGENT

El dilluns, 10 de Setembre, es varen reunir a la Cellera de Ter els representants dels Ajuntaments d'osor; Sant Feliu de Pallerols, Les Planes, Amer, La Cellera, Anglès i Bescanó.

Objecte: Reemprendre la MANCOMUNITAT TER-BRUGENT i activar-la ja que hi ha una sèrie de serveis que ens són comuns i competents però que sobrepassen les possibilitats d'un sol Municipi. Proba, aquest estiu a raó de "l'invasió" d'incendis forestals.

Bescanó que s'hi ha integrat recentment té els seus representants de:

President de la Mancomunitat: Miquel Comerma - Tinent d'Alcalde.

Secretari de la Mancomunitat: Ramon Bartrons - Secretari Ajuntament,

Tressorer de la Mancomunitat: Llorenç Serra - Tinent d'Alcalde,

Oficines de la Mancomunitat: Bescanó.

També ha estat encarregat al nostre Batlle l'intent de fer l'instal·lació del servei d'ambulància en un lloc més cèntric en relació a la distància dels components de la Mancomunitat.

S'acordà formar una Comissió Gestora amb dos representants de cadascun dels Municipis participants que es reunirà el segon dilluns de mes a cada localitat, en sentit rotatiu, per entre d'altres- projectar la modificació dels estatuts vigents i establir el pressupost ordinari per a l'exercici del 1980.

Des d'aquestes pàgines us diquem: Endavant! Esperem el vostre eficaç funcionament!

CAMBRA AGRÀRIA DE BESCANÓ

Es recorda a tots els agricultors afiliats a la Mutualitat Nacional Agrària que els qui no tinguin cobertes les seves cotitzacions fins el mes de Setembre d'enguany els queda de temps fins el 25 d'Octubre. Passat aquest dia, hauran de pagar els cupons amb el 20% d'augment, a més dels perjudicis de quedar retinguda l'assistència de metge, farmàcia i ajuda familiar.

Cal recordar a tots els agricultors que tenen persones a treballar pel seu compte, l'obligació de pagar les quotes corresponents a la Seguretat Social. És un impost nou que per desconeixement molts deixen de banda.

Una circular del M.A. recorda als ramaders la prohibició de fer servir per a l'engreix dels animals alguns additius no autoritzats. Cal tenir-ho en compte, perquè les infraccions es consideren especialment greus. El M.A. pot requisar tot el bestiar afectat.

Si algun remader estigués interessat a vendre vedells al FORPA pot dirigir-se a les entitats següents:

EXPLAÇA	VIC
MARESME	MATARÓ
FRIGORIFICO	TORDERA-TORDERA
ILERCESA	MOLLERUSA

A la Cambra Agrària teniu els preus a la vostra disposició.

UN DIA DE FESTA

Les Festes Majors dels "anys cinquanta", tornen a ressorgir. Una d'elles és la de Vilanna. Un grup de jovent, amb bona empenta i moltes il·lusions, ha fet que això fos possible. Retorna l'ofici amb orquestra, retornen les banderetes i la ballada de sardanes a la sortida de l'Ofici i retorna una tocada de sardanes en una antiga Plaça al bell mig del bosc i prop de "Cal Amat".

La jornada, després d'una setmana plujosa, es presenta de bon matí, amb un cel net i transparent, un xic de fred, però de temps bo, al menys lo necessari per engrescar i aplegar gent al primer acte de la petita Festa Major.

L'Església de Sant Mateu de Vilanna, plena de gom a gom, s'obria de nou per acollir gent de totes les rodalies. Les veus greus d'uns homes, els músics, posen una nota joiosa a l'Ofici que se celebra i del que se'n pot destacar les figueres alegres dels dos escolanets, aquesta vegada vestits d'autèntics catalans.

Tres airoses sardanes segueixen a aquest primer acte, en les que un grup de petits dansaires fan una bella demostració de la dansa que ens uneix a tots els catalans. Com a record d'aquest dia s'els hi entrega una copa, després de la segona sardana. L'última, com comença ja a ser costum és ballada formant una gran rotllana que amb veritable germanor uneix a tothom que s'hi aplega. Un fort "Visca", referit a Catalunya, tanca aquesta reunió en el marc meravellós que ofereix la Parròquia de Vilanna i els seus entorns.

En plé bosc i ja després d'un dinar que en algun cas també ha fet ressorgir l'antiga tradició dels bolets con-

fitats i de l'oca, en una plaça antiquíssima que no tothom recorda, voltada de suros, s'hi apleguen algunes parades, fins i tot uns cavallets, i un considerable nombre de persones, grans, joves i petits a qui els agrada l'aire lliure, la natura i que estimen la nostra dansa.

Tornen a refilar tenora i tiples, flaviol i fiscorns i vuit airoses sardanes omplen de goig el cor de tots. I per omplenar també una mica l'estòmac dels qui han agafat gana tot ballant, es reparteixen uns bocins de coca ruixada amb una fina garnatxa de l'Empordà.

En fi, una jornada bonica per un poble que viu en mig de la natura, entre boscos i camps i que en aquest ambient fa la seva Festa.

BÚSTIA DE LAPILAISTRA

Apreciados amigos de Lapilastra:

En primer lugar gracias a todos los que hacéis posible que cada mes salga esta revista que tan bien nos informa de lo que pasa en nuestro pueblo. Bien, después de los saludos voy a expresar el motivo que hace dirigirme a vosotros y muy particularmente a las amas de casa. ¿Que pasa con los colegios? ¿Hay que esperar mucho? ¿no se podía prevenir esta demora? ...y en el comienzo de este curso tan esperado para las madres que, además de nuestros hijos y hogares desempeñamos otra labor en fábricas, tiendas y otros trabajos.

Bien, yo tengo la suerte de trabajar en un sitio donde trato con el público personalmente, y no hace muchos días que alguien me dijo que un señor de nuestro pueblo fue nuestro vecino pueblo, para repatriar a todos los escolares de Estaño. Pero ¿Señor mío! ¿para qué si aún los colegios no están a punto? Esos chiquillos podían haber empezado su curso escolar.

En fin, ustedes dirán. Sin más, sólo les diré que soy catalana del todo, pero debo escribir en castellano porque no tuve la oportunidad ni medios para aprender mi idioma.

Una Bescanonina

CONSELLERS

"MARXOSOS"

He llegit a la bústia de "Lapilastra" l'escrit del jove Joan Vivó, i he de dir que m'ha agradat molt el seu encapçalament aconsellant a tot el poble la seva participació als plens que l'últim divendres de cada mes es celebren a l'Ajuntament. Són atencions que els que estem dintre l'olla hem d'agrair, i encara més quan ens vénen d'un xicot que tant ha fet sempre pel jovent i el poble de Bescanó.

Estic molt animat que el primer divendres que ha assistit a un ple s'hi hagi trobat bé i s'ho hagi passat, com ens diu ell, molt divertit i sens pagar res.

Potser no sabia en Joan que al nou consistori hi ha consellers a qui va molt això que se'n diu ara "la marxa", i no volen que en els plens la gent hi estigui pesant figures o avorrida com abans. Perquè et facis més bona opinió de com som divertits ara al Consistori, et diré que són molts els divendres si sortim aviat del ple, o sigui abans de la una, ens donem inclús un "garbeo" pel "Chaplin's", on sol actuar un conjunt de jazz que ens agrada molt. També baixem si convé al soterrani a moure un xic l'esquelet, cosa que sempre va bé per a estar en forma i abaixar el pes.

Quant això que dius de no pagar res, són ja ous d'una altra cistella. De moment no tenim pas res previst, això no vol dir que si el públic assistent volgués encara més ambient, es podria parlar de muntar algun número extra que llavors sí que ens obligaria a fer pagar entrada.

Ja ho saps Joan, si un altre dia tornes i no quedes prou satisfet, sàpigues per endavant que sense costar-te ni un duro, tens l'entrada i la cubata al "Chaplin's" acompanyat de la millor música i dels consellers més "marxosos" del món.

Molt atentament et saluda
MATEU FRIGOLÉ TEIXIDOR
Conseller

CARTA OBERTA A BESCANÓ

La Festa Major ha passat ja fa dies i tot el programa va tenir força ressonància i èxit (almenys a mi així m'ho sembla).

L'estiu s'acaba i tornaran a venir els dies quotidians de la ciutat amb tot l'enrenou i soroll que tenen les grans capitals. Nosaltres donarem per acabada la nostra estada i marxarem de Bescanó per anar a Barcelona, no obstant seguirem en contacte amb els Bescanonins a través de "Lapilastra". Perquè això és l'important de la nostra Revista; és una nova forma de comunicació entre tots i amb cada un d'ells. Es com si "Lapilastra" parlés amb la gent; és com si ens expliqués coses que potser moltes vegades hem pensat, però que mai no hem fet de paraula i a través de la revista parlem entre tots.

També voldria afegir que quan quelcom neix (com en aquest cas la revista en concret) contraïem una obligació que creixi sense mirar el sacrifici que ens pot costar. Per tant voldria dir i demanar-vos que tots junts contribuïm comprant-la cada mes o subscribint-nos-hi perquè així pugui créixer/desenvolupar-se sense tenir l'angoixa de l'economia. Sé que parlar d'economia no és poètic, però és una terrible realitat del nostre temps que ens toca viure. Al cap i a la fi quant és l'equivalent a la revista? no arriba a un paquet de tabac americà. No creieu, doncs, que val la pena?

Vull aclarir i fer constar que ningú no m'ha parlat d'aquest tema per demanar ajuda. Però sí que vull o voldria arribar a cada un i per què no? a tots els Bescanonins perquè tinguem l'orgull que la revista pugui tirar endavant. És tan important aquesta revista per a Bescanó; és...el seu passat, el present i el futur. És l'ànima de Bescanó.

Si amb aquestes lletres puc arribar a tots els Bescanonins, perquè la comprin o s'hi subscriugin em sentiré satisfeta.

L'últim número de "Lapilastra" el vaig deixar llegir a persones que passaren per casa uns dies i em digueren: "És una revista con ambiciones sanas, que puede llegar, tanto por sus colaboradores como por las personas que llevan el peso de la Redacción!"

Permeteu-me doncs, que us torni a dir ENDAVANT!

Fins sempre

CARME FÀBREGAS DE STOFFEL

Estimats lectors de Lapilastra:

Després d'haver llegit la carta que el germà Agustí Rosell escrigué contra l'article "Viure Natural" publicat en el n.º 3 de la revista, només vull destacar que, essent una crítica bastant destructiva (paraules textuales que figuren a la cinquena línia de la carta), jo segueixo lluitant per la construcció de la Vida. No estic pas interessat en posicions destructives de cap mena, ni tan sols a nivell crític. Jo penso que la crítica només és vàlida i acceptable quan és constructiva, quan surt dictada pel mateix cor i pretén jutgar de la forma més imparcial possible tots els valors positius i negatius que qualsevol escrit pugui tenir.

Per altra banda, un crític "destructiu" que parla d'Amor, de Déu, dels altres, no és això una contradicció? El dogmatisme, la moral, la manca de sinceritat, la ignorància i l'orgull són actituds totes elles destructives, contra la Vida i la Natura. Nosaltres lluitem per ésser naturals i viure amb humilitat i senzillesa tots els actes quotidians. No volem imposar a ningú la visió que tenim de les coses. Només ens agrada opinar, mostrar als altres el nostre treball i després escoltar i dialogar amb qui sap dialogar.

Davant d'una actitud tan negativa com la teva, germà, només em resta guardar silenci. Aquesta és la resposta que surt del meu cor. Així és el meu caràcter, aquestes són les meves paraules. Segueixo abraçant la Vida avui com ahir, desitjant Pau, Amor i Felicitat per al teu cor, germà Agustí, des del meu racó de llum...

Es despideix fins ara.

ÀNGEL BONET I CANADELL

NOTA:

Podeu escriure les vostres cartes a "Lapilastra", avinguda de l'Assumpta n.º 49 posant-hi el vostre nom, n.º del carnet d'identitat i el nom o pseudònim amb què volgueu que es publicui la vostra carta.

Per raons d'espai preguem que les cartes no sobrepassin l'extensió d'un foli a màquina a doble espai.

La recepció d'originals per a la revista del pròxim mes es tancarà el dia 24 d'octubre.

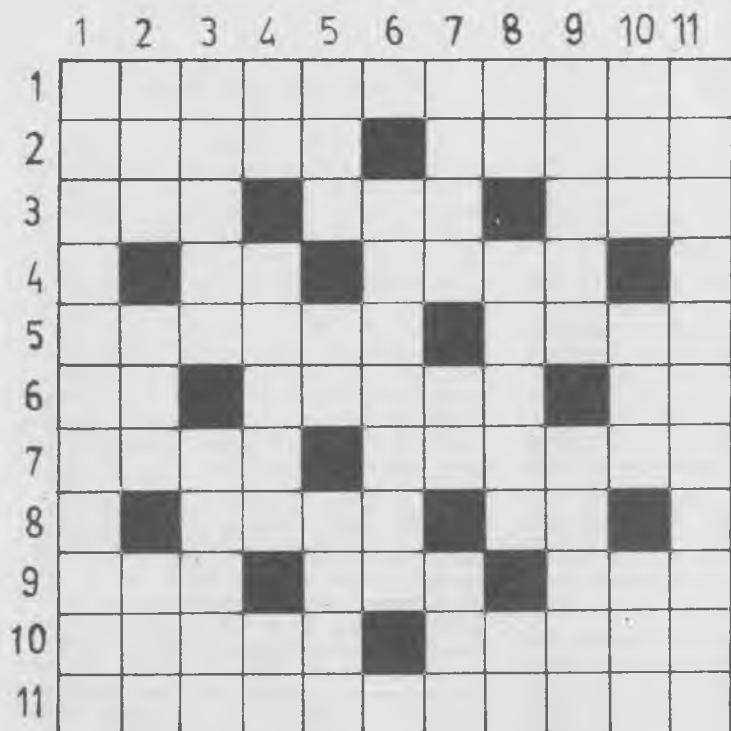
LAPILAISTRA

TINTORERIA
Nuria
LAVANDERIA
Abans «Los Mil Colores»

GIRONA
Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83 (SALT)

Cuida més bé la vostra roba

PASSATEMPS

ENCREUAT N.º 7

HORIZONTALS

1.— Complicació. 2.— Omple un espai. Em dirigiré a un lloc. 3.— Organ de l'olfacte. Mil cent cinquanta. Moneda que val vint-i-cinc cèntims. 4.— Cinc cents. Terminació de l'infinitiu. Corda que serveix per a amarrar la vela a popa. Vocal. 5.— Fulles hortenses comestibles que es posen a l'amanida. Al revés, desig de menjar. 6.— Al revés, pronom. Substància untuosa continguda en les cèl·lules del teixit adipós. Consonants. 7.— Llis, tou. Acció de riure. 8.— Vocal. Ram d'escala. Déu egipci del sol. Consonant. 9.— El doble d'un. Dèbil, flux. Grup de teatre independent. 10.— Animal vertebrat que vola i té plomes. Primera persona del pretèrit imperfect del verb anar. 11.— Rumiar, pensar.

VERTICALS

1.— Aparell acumulador d'electricitat. 2.— Ocell palmípede, més gran que l'ànec. El que cau quan neva. Al revés, repetició del só. 3.— Senyor que toca algun instrument musical. Al revés, es diu del dia en que no es treballa. 4.— Consonant repetida. Al revés, cridar el lleó. Consonant doble. 5.— Al revés, desgràcia. Terminació de l'infinitiu. Al revés, pronom de tercera persona (en femení). 6.— Vocal. Cognom del tinent d'alcalde de cultura de l'Ajuntament de Besanó. Un dels signes que es posen a les quínieles. 7.— En plural, prenda de vestir de forma quadrangular que porten les dones a les espatlles. Dos en números romans. Anyell. 8.— Al revés conjunció d'enllaç de dos termes negatius. Fixar el preu a que s'ha de vendre. Negació. 9.— Agafen una direcció determinada. Al revés, relatiu al naixement. 10.— En aquest moment. Planta hortícola, d'olor forta característica, cultivada per a us culinari. Nom de la dona, per culpa de la qual hi ha tots els mals. Transmetre per telègraf.

Verticals:

1.— Departament. 2.— Ere. Alp. Loa. 3.— Súper. rallu. 4.— Pi. Reman. iM. 5.— Urc. Sa. irtA. 6.— L. Ocarina. T. 7.— Lira. In. Cru. 8.— Ar. Pinta. Er. 9.— Dinar. isonG. 10.— Edc. Bum. Bei. 11.— Sistemàtica.

SOLUCIONS A L'ENCREUAT N.º 6

Horizontals:

1.— Despullades. 2.— eruiR. Iridi. 3.— Pep. Cor. Ncs. 4.— A. Er. Capa. T. 5.— Raresa. irbE. 6.— TI. Marfn. uM. 7.— arpA. Íntima. 8.— M. aniN. As. T. 9.— Ell. raC. Obi. 10.— Renec. 11.— Taumatúrgia.

MINOTI

RACONS DE BESCANÓ

PER: PERE MAGRIÀ I POU

Era el 19 de Maig de 1946. El tren d'Olot a Girona es precipità al riu Ter en el lloc que dona nom a la revista: a La Pilastra, a l'entrada de Bescanó. Un dels viatgers que anava dintre el tren, m'ho ha explicat així: "Jo era molt petit aquell 19 de Maig de 1946, i per tant en prou feines m'enrecordo del que va succeir, però erem prop d'unes dues centes persones que anàvem a l'Aplec del GRUP, a Cogollis; aquest era l'Aplec n.º 13 dels que ja s'havien celebrat. Ja se sap, en aquell temps les excursions aplegaven molta de gent. Tot passant pel "pas del gegant", prop de Bescanó, la màquina descarrilà i caigué el tren al riu arrossegant el furgó on hi havíem deixat totes les motxilles i paquets. Els maquinistes varen poder saltar mentre la màquina s'enfonsava fent molta fressa. La gent xisclava, saltava i rebia cops, i fins i tot algú va rebre una fresca remullada. Un jove que anava al furgó, restà inconscient i a punt

estigué d'ofegar-se, però fou salvat a temps. Gràcies a Déu ningú no es ferí, només hi hagueren contusions i cops sense massa importància. Per treure la màquina de dins el riu es tardaren prop de tres mesos, i les anguiles hi feren niu a la caldera".

Es va dir que la causa del descarrilament va ser sabotatge, que faltava un tros de rail, o que la via era orientada cap al riu. La Companyia, en un informe econòmic de l'any 1950, parlava d'un atemptat, però el que sembla va ser, que després d'uns dies de pluges i humitats, com que la qualitat de les travesses no era gens bona, la via estava en condicions dolentes i la màquina descarrilà destroçant, al caure, un bon tros de rail.

Deixo doncs constància, en aquestes fotos que foren fetes per S. Creixenti de Salt i agraeixo al Sr. Guixeres que me les hagi deixat. Fins el proper mes.

CAIXA D'ESTALVIS

PROVINCIAL

DE GIRONA
